

Directa

setmanari de comunicació

Núm 340 27 de novembre de 2013 1,70 €

LIBERTAD
DE PROTESTAR!

Drets en perill

L'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana impulsat pel govern de Mariano Rajoy pretén aturar la protesta retallant drets fonamentals i aprofundint la repressió econòmica

PÀGINES 2-4

6

Seixanta entitats de Sant Andreu de Palomar exigeixen que els **exlegionaris** marxin del solar de les casernes

8-9

Una llei a mida d'IKEA: la Generalitat aprova canvis en la **normativa comercial** per afavorir els grans establiments

16

Els crims de guerra d'Obama: testimonis directes parlen del programa d'assassinats selectius amb '**drones**'

20

Albert **Camus**, el centenari del naixement d'un escriptor que continua incomodant el poder

ESTIRANT DEL FIL

L'anunci fet pel ministre de l'Interior espanyol, Jorge Fernández Díaz, de les sancions i les penes que s'inclouen a l'avantprojecte de la Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana ha activat les alarmes de bona part de la societat. L'executiu del Partit Popular busca noves fórmules per aplicar les mesures d'austeritat i mantenir sotmesa una població ofegada per la crisi econòmica i social que colpeja especialment els pobles del sud d'Europa.

LLIBERTATS // L'AVANTPROJECTE DE LLEI DE SEGURETAT CIUTADANA BUSCA EVITAR ELS TRIBUNALS I APROFUNDIR EN LA REPRESSIÓ ECONÒMICA

El PP pretén ofegar la protesta retallant drets fonamentals

David Bou
@dvdbou

El govern del Partit Popular a Madrid continua entestat a aprofundir la seva tendència autoritària amb la pretensió d'estendre la por entre la ciutadania, sufocar les protestes socials que estan marcant una legislatura que tot just ha arribat al seu equador i escombrar del carrer les pràctiques i els col·lectius socials que no encaixen amb la seva ideologia o que els resulten molestos per consolidar el seu paradigma ètic i moral. En aquesta ocasió, el ministre de l'Interior espanyol, Jorge Fernández Díaz, va oferir alguns detalls, el 18 de novembre, sobre el contingut de l'esborrany de l'avantprojecte de la nova Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana. Una vegada superat el primer tràmit, consistent a presentar el text a la Comissió de Secretaris d'Estat i Subsecretaris, Fernández Díaz volia portar l'avantprojecte al consell de ministres del 22 de novembre. Finalment, però, el ministre va argumentar que, per "estudiar ajustos d'encaix jurídic", endarreria la presentació del text a la resta de l'executiu fins al 29 de novembre. Un cop analitzat al consell de ministres, el text s'haurà de sotmetre al dictamen del Consell d'Estat i el Consell General del Poder Judicial -òrgan en procés de renovació-, abans de debatre's com a projecte de llei orgànica i ser sotmès a votació a les Corts Generals espanyoles, on els conservadors compten amb majoria absoluta.

CANVI D'ESTRATÈGIA

L'avantprojecte de llei, batejat com a *lleí anti15-M* a les xarxes socials, inclou 55 articles que es categoritzen com a infraccions lleus, greus o molt greus i que van associades a sancions econòmiques que oscil·len entre els cent i els sis-cents mil euros. Aquestes xifres suposen un augment substancial respecte al que estableix el cos legal que -fins avui- regula aquesta matèria, l'anomenada llei Corcuera (en referència al ministre del PSOE que la va impulsar i va aconseguir aprovar-la l'any 1992). Durant els darrers anys, han aparegut i s'han consolidat noves formes

de protesta alternatives a les clàssiques, més espontànies i ràpides, que en moltes ocasions han sobrepassat la capacitat de reacció de les responsables de la gestió de l'ordre públic i dels cossos policials. En aquesta línia, el Ministeri de l'Interior espanyol busca noves fórmules per difi-

El Ministeri de l'Interior defensa que la llei pretén portar per la via administrativa conductes que, fins ara, es castigaven al Codi Penal

cultar el dret de manifestació, pretensió que pot topar -com ja han advertit moltes juristes- amb la protecció d'aquest i d'altres drets fonamentals -com el d'informació, reunió o expressió- establerta per la Constitució espanyola.

L'arxivament de la causa oberta a l'Audiència Nacional espanyola contra les convocants de la protesta *Rodea el Congreso* o el sobreseïment de les causes per delictes penals de les 447 detingudes

durant les mobilitzacions del 15-M madrileny, assistides per la comissió legal de l'acampada, han demostrat que moltes magistrades s'oposen a castigar penalment convocatòries o concentracions i consideren que aquestes penes són "sancions sense fonament jurídic, arbitràries i injustificades".

Això ha fet que el govern presidit per Mariano Rajoy canviï d'estratègia i vulgui potenciar la via administrativa per poder imposar càstigs evitant l'acció de tribunals i jutges. D'aquesta manera, podran imposar sancions econòmiques a les convocants o participants de mobilitzacions que han rebut l'aval de diferents tribunals i jutjats d'instrucció com a legítim exercici del dret a la llibertat d'expressió. Contràriament, Interior defensa que la llei pretén portar per la via administrativa conductes que, fins ara, es castigaven al Codi Penal. Justifiquen les noves sancions argumentant que compensen l'eliminació de la majoria de les infraccions penals tipificades com a faltes, incloent-les a la nova llei com a infraccions administratives, que estaran subjectes a la impugnació i la via jurisdiccional.

Els escarnis o actes d'assetjament a càrrecs públics seran considerats com a infraccions molt greus / ROBERT BONET

AUTORITARISME A COP DE MULTA

Si s'aprova la nova llei orgànica, les persones multades sota els seus supòsits hauran d'acudir al contenciós administratiu perquè una lletrada revisi la legalitat de la sanció que els ha estat imposada. Amb la implantació de les taxes judicials, les persones denunciades hauran de fer front a les noves tarifes, que limiten el dret d'una persona de recórrer a la justícia en funció dels seus recursos econòmics. Aquest model repressiu per la via de la multa pretén reproduir els mecanismes de l'endeutament entre les persones i els col·lectius dissidents. D'aquesta manera, consoliden un mecanisme d'atac que, en contraposició a les peticions de presó, que s'interpreten com a accions més repressives i desperten més mostres de suport i solidaritat, es percep com un mètode més lax. Així doncs, en temps de crisi, s'aprofundeix en la via recaptatòria per reprimir els moviments contestataris i els grups socials més vulnerables, generalment, gent precària a la qual es vol combatre amb aquest avantprojecte de Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana. ◀

39

És el nombre d'infraccions que recull la llei Corcuera, predecessora de la nova normativa que impulsa l'executiu del PP

55

Infraccions punibles contemplades a l'actual avantprojecte de Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana

600.000

Euros serà el valor de la multa més elevada, imposada a les infraccions considerades "molt greus"

Dels 'vagos y maleantes' a la llei Corcuera

Vuitanta anys de mesures legals per perseguir la dissidència i castigar els col·lectius més vulnerables

D. B.

@dvdobou

La llei de *vagos y maleantes*, popularment coneguda com *la Gandula*, va ser promoguda i aprovada l'any 1933, durant la Segona República espanyola, pel govern de coalició republicana i socialista presidit per Manuel Azaña. Aquesta va ser una de les poques disposicions legals que va sobreviure la Guerra Civil i, durant dècades, es va consolidar com un mecanisme de control social. Tot i l'existència de marcs legals com la Llei de Defensa de la República o la Llei d'Ordre Públic, existien pràctiques arrelades a la societat que s'escapaven del control de l'Estat. El doctor en Història Contemporània a la Universitat de Saragossa Ivan Heredia Urzáiz, al seu article "*Control i exclusió social: la Ley de Vagos y Maleantes en el primer franquismo*", afirma que l'agudització de la crisi econòmica durant els primers anys de la Segona República va provocar que les petites infraccions i les accions il·legals s'estenguessin entre els sectors socials més humils i més castigats per la depressió. En aquest context, el 4 d'agost de 1933, va néixer aquesta llei, que pretenia loca-

litzar i classificar els agents "perillosos" de la societat i establir mesures de control, seguretat i prevenció dirigides contra els sectors socials que practicaven activitats il·legals o "moralment reprobables" que no estaven tipificades com a delictes. Captaires, proxenetes, rufianes, ebri i toxicòmanes van ser les principals destinàries de la llei, que, gràcies a la seva ambigüïtat i mitjançant una interpretació manipulada i interessada, va permetre detenir activistes socials i

Durant el bienni negre, la llei es va utilitzar assíduament per contenir la radicalització del moviment obrer

dirigents sindicalistes -com Buenaventura Durruti- basant les acusacions en la reincidència delictiva de les acusades. Durant el bienni negre, es va utilitzar assíduament per contenir la radicalització del moviment obrer i l'augment de les protestes i les vagues, una situació que va canviar amb la victòria del Front Popular el febrer de 1936. Posteriorment, el franquisme va utilitzar a bastament aquesta

lleï i, l'any 1954, va incloure la categoria d'homosexual com a element "perillós per l'ordre social i la pau pública".

La llei de *vagos y maleantes* va ser substituïda, l'any 1970, per la Llei sobre Perillositat i Rehabilitació Social. Aquesta llei no sancionava delictes, sinó que establia mesures d'allunyament, control i retenció dels individus suposadament perillosos fins que es determinés que la seva perillositat s'havia esfumat. Així doncs, es va continuar utilitzant arbitràriament per reprimir gent sense recursos. Aquest marc legal va ser derogat completament l'any 1995, tot i que ja no s'aplicava des dels anys 80, arran de la

Interns del centre de reclusió per a *vagos y maleantes* d'Alcalá de Henares l'any 1934

sewa incompatible dins un règim pretesament democràtic.

La Llei sobre Protecció de la Seguretat Ciutadana actual -coneguda amb el sobrenom de *lleï de la puntada a la porta* o lleï Corcuera- es va aprovar el febrer de 1992 enmig d'una forta polèmica i amb la reprova dels partits de l'oposició, entre ells el Partit Popular. La lleï orgànica va arribar al Tribunal Constitucional, que va declarar nul l'apartat segon de l'article vint-i-u, el que permetia l'entrada dels cossos policials a un domicili sense autorització judicial si tenien evidències que, a l'interior, s'hi cometien delictes relacionats amb el narcotràfic. ◀

Llistat d'algunes infraccions que inclou l'avantprojecte de la nova lleï orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana

Molt greus (penades amb multes d'entre 30.001 i 600.000€)

- Concentracions davant de les institucions de l'Estat que no hagin estat comunicades i autoritzades tot i que en aquell moment no acullin cap activitat.
- Ús i distribució de dades personals de policies o d'imatges que atemptin contra el seu dret a l'honor o la seva imatge i que puguin posar en perill la seva seguretat o la de la intervenció policial corresponent.
- Pertorbació de l'ordre públic en espectacles, esdeveniments esportius, oficis religiosos i altres actes públics.
- Manifestar-se sense autorització al voltant d'infraestructures crítiques com una central nuclear o un aeroport.
- Els escarnis o actes d'assetjament a carrers públics. Els cossos policials podran establir un perímetre de seguretat que les concentrades no podran sobrepassar.

Greus (penades amb multes d'entre 1.001 i 30.000€)

- Amenaça, coaccionar, vexar o injuriar, els membres dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat durant dispositius d'ordre públic.
- Participar en disturbis encaputxat o amb elements que dificultin la identificació.
- Obstaculitzar la via pública amb neumàtics o altres efectes que impedeixin la normal circulació.
- Escalar monuments o edificis com a forma de protesta.
- Causar danys al mobiliari urbà o duu a terme actes vandàlics en serveis públics.
- Oferir, sol·licitar, negociar o acceptar, serveis de prostitució a la via pública a prop d'espais amb menors o en llocs que puguin afectar la seguretat viària.
- La tinença, el transport i el consum de drogues a la via pública, així com l'abandonament a la mateixa d'objectes relacionats amb el seu consum.
- Plantació o cultiu d'estupefaents com la marihuana tot i que no existeixi el propòsit de traficar.
- Consum d'alcohol a la via pública quan pertorbi greument la tranquil·litat ciutadana i quan no estigui autoritzat pel l'administració corresponent.
- Abandonar animals o maltractar-los en espectacles no autoritzats.

“Anem cap a un estat d'excepció encobert”

Parlem amb Andrés García Berrio i Eva Labarta, advocades penalistes que pertanyen a dues generacions separades per tres dècades de lluita per la justícia i els drets humans. Ella exerceix des d'institucions per la prevenció de la tortura i va ser membre de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Ell treballa al col·lectiu de juristes Arrels i participa de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona.

Què us sembla l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana?

Eva Labarta: Respon a uns paràmetres i una manera de pensar, no és casual. Volen criminalitzar la quota de ciutadania que molesta perquè no obeeix. Es tracta de fer veure que coses que no haurien de ser legals passen pel principi de legalitat.

Andrés García: S'emmarca en un context de reforma del Codi Penal. Estan alimentant un populisme punitiu i aprofundint la seva deriva autoritària. L'avantprojecte enforteix processos de repressió *tova*, menys visible, amb el mecanisme de la precarització i l'exclusió a través de la sanció econòmica.

“El poder polític cada vegada s'atorga més competències per poder prescindir de l'administració de justícia”

El motiu de la reforma és evitar el paper de la judicatura i dels tribunals?

E.L.: La via administrativa és molt menys garantista que un procediment penal. Pretenen que el procés no estigui controlat per un jutge, només en segona instància, però l'augment de les taxes judicials dificulta la presentació d'un recurs. S'impeix l'exercici del control judicial per part del ciutadà.

A.G.: Actualment, ja hi ha molta gent que renuncia a tirar endavant un procediment judicial de dos anys que té menys garanties que un judici de faltes. A la via administrativa, les taxes són brutals, fins i tot per poder tenir un advocat de confiança. Una mínima part d'aquests casos s'acaben recorrent al contingió administratiu.

Eva Labarta i Andrés García Berrio / ROBERT BONET

Creieu que es podria presentar un recurs d'inconstitucionalitat per vulneració de drets fonamentals?

A.G.: Sí. Ataca els drets de reunió, de manifestació, d'informació i d'expressió. Afecta molts col·lectius i atorga molt més poder a la policia. El poder polític cada vegada s'atorga més competències per poder prescindir de l'administració de justícia.

E.L.: Ens estan traslladant a una situació preconstitucional, anem cap a un estat d'excepció encobert. Els títols dels drets els reconeixen, però, a l'hora de la veritat, no es podran exercir. Volen buidar les lleis de contingut.

La Generalitat té competències en matèria d'ordre públic i el conseller d'Interior ha desvetllat els seus dubtes respecte a l'avantprojecte. Jurídicament, hi hauria marge per oposar-se l'aplicació de la llei?

A.G.: Marge interpretatiu i d'aplicació. La Conselleria d'Interior és responsable de donar les consignes als Mossos d'Esquadra. A Barcelona, s'han fet manifestacions sense convocar prèviament i no hi ha hagut cap problema, tot i que tenien cobertura legal per sancionar-ho.

E.L.: De marge, sí que en tenen i, si expressen dubtes, és perquè saben que aquí seria complicat aplicar-ho tal qual.

Tradicionalment, Catalunya ha estat remisa a l'aplicació d'aquest tipus de legislació. Alguns jutges instrueixen els expedients, però no aplicaven determinades normes.

Quines diferències i similituds hi ha entre l'avantprojecte i la vigent llei Corcuera?

E.L.: La llei Corcuera intentava violentar drets de manera molt més laxa. Es ficava en qüestions netament jurídiques i, quan va topar amb el Tribunal Constitucional, va aixecar molta polseguera. Tot i això, a nivell pràctic, no ha tingut molt recorregut perquè les actuacions delictives estaven controlades per un jutge i, en aquell punt, es tombaven molts processos. Amb aquesta llei, hi ha un salt qualitatiu important perquè la llei Corcuera no tocava les bases fonamentals del dret com està tocant aquesta. Ens situa a les lleis vigents abans de la constitució del 78.

Com es pot articular una resposta des de l'àmbit judicial?

A.G.: Les organitzacions de drets humans i els i les advocades tenim una gran responsabilitat. S'està començant a engagar una campanya per protestar contra l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana i la reforma del Codi Penal. Segurament, es farà un acte amb la idea de pre-

sentar un manifest com a punt de sortida i de cridar a la desobediència civil. Les juristes tenim l'obligació de plantejar tot això, de plantar cara i ser actives. Hem de ser les primeres a desobeir.

Quina és la vostra posició respecte a la gestió de l'ordre públic en un moment d'augment de la conflictivitat social?

E.L.: Si no ho canviem tot, canviar el sistema d'ordre públic és molt complicat perquè no només cal canviar el sistema, sinó tota la societat. Durant aquest camí, però, cal aplicar mesures de transició per oferir una formació pedagògica -de caràcter social i no-violenta- als cossos policials mentre ens dirigim cap a un canvi d'estructures de poder i de societat.

A.G.: No pots resoldre una qüestió d'ordre públic quan, darrere, hi ha una situació d'insseguretat ciutadana brutal. En aquest context, és molt complicat plantejar un model alternatiu perquè, si no garanteixes les necessitats bàsiques per viure a la gent, no pots pretendre mantenir l'ordre a través de l'ús de la força i la vulneració de drets. Hi ha un conflicte social i no es pot ordenar la misèria, el que cal és canviar les coses. S'ha de lluitar pel respecte dels drets humans i pel control real dels cossos policials, treballant des del garantisme penal i el dret penal mínim en la construcció d'altres models. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

7

El Consorci de la Zona Franca va signar un contracte amb la germandat d'exlegionaris per la cessió dels terrenys de les casernes de Sant Andreu sense terminis

8

La venda de les depuradores, un nou pas del govern d'Artur Mas cap a la privatització de l'aigua

INSTITUCIONS // EL TECHNION INSTITUT, QUE HA DESENVOLUPAT EXCAVADORES PER DEMOLIR CASES PALESTINES, EXPEDIRÀ TÍTOLS DE MEDICINA A L'ESTUDIANTAT DE LA UVIC

La Universitat de Vic signa un acord amb un institut que col·labora amb l'exèrcit d'Israel

Directa Osona

@La_Directa

La visita de la delegació del govern de la Generalitat a Israel continua aixecant polseguera entre les entitats i les plataformes propalestines. En aquesta ocasió, la comitiva -formada per Artur Mas i un nombre molt elevat d'alts càrrecs d'institucions públiques i de l'empresariat català- ha generat rebuig a Vic, on ha arrencat la campanya ciutadana *Complicitats que maten* per denunciar els acords signats entre la Universitat de Vic i dues institucions israelianes aprofitant la visita.

El Technion Institute ha participat en el desenvolupament d'un sistema per detectar els túnels subterranis de Gaza

Tal com reconeix el rector de la UVic, Jordi Montaña, en un text al seu bloc, la visita ha servit per signar un acord amb la Universitat de Haifa i un altre amb l'Hospital de Rambam i la Facultat de Medicina del Technion Israel Institute of Technology. La campanya denuncia que aquestes institucions són "còmplices del règim d'apartheid contra la població palestina, ja que generen el coneixement i la recerca necessàries perquè l'exèrcit israelià pugui continuar amb l'ocupació". En el cas de l'institut Technion, la col·laboració servirà perquè l'alumnat de la futura Facultat de Medicina de Vic obtingui la doble titulació i pugui fer intercanvis amb estudiants d'Israel, assegura Montaña.

COL·LABORACIÓ AMB L'OCUPACIÓ

L'institut Technion és conegut per impartir una formació específica d'enginyeres per a les firmes Elbit Systems i Rafael, dues de les principals empreses de la indústria armamentística d'Israel i, de fet, del món. Entre altres línies de recerca en col·laboració amb la indústria de les armes i l'exèrcit israelià, el Technion Institute ha participat en el desenvolupament de l'excavadora D9, que pot ser dirigida per control remot i que ha estat utilitzada per a la demolició de cases palestines. I en el del sistema per detectar els túnels subterranis que la població palestina fa servir per trencar el bloqueig israelià de Gaza. La col·laboració amb Elbit Systems els ha portat a obrir conjuntament un centre de desenvolupament de tecnologia electroòptica i, el juny de 2008, es va con-

cedir el títol honorari de doctor a Yossi Ackerman, president i director executiu de l'empresa armamentística.

OPOSICIÓ A OSONA

El rector de la UVic emmarca els acords en l'estratègia d'internacionalització de l'activitat acadèmica que té en marxa el centre privat i que ja ha dut la universitat a establir acords amb institucions acadèmiques de l'Argentina, Corea del Sud, Colòmbia, el Brasil o Finlàndia. Montaña, a més, diu: "Fem relacions amb universitats, centres de recerca i persones; no fem convenis amb governs, partits ni grups religiosos. Els nostres objectius són els objectius de la universitat". Els esforços del rector per separar discursivament la recerca de la política han caigut en sac foradat. La campanya *Complicitats que maten* incideix en el fet que "les insti-

tucions acadèmiques israelianes no són alienes al desenvolupament i el manteniment del sistema de control institucionalitzat i de la fragmentació territorial a què es veu sotmès el poble palestí". "El sistema universitari i els instituts de recerca israelians estan profundament implicats en la recerca militar i els projectes de desenvolupament armamentístic i se situen al centre de la planificació i l'execució dels crims de guerra israelians", diu Meritxell Verdaguier, portaveu d'una iniciativa que s'emmarca dins la campanya civil internacional Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra Israel.

Malgrat tot, des de *Complicitats que maten*, insisteixen que no actuen "contra la UVic ni els seus òrgans de govern", sinó que pretenen generar una campanya informativa per dissuadir la universitat vigatana -el principal òrgan de govern de la qual està presidit per l'alcalde Josep M. Vila d'Abadal- de tirar endavant els convenis amb les institucions acadèmiques israelianes.

El rector de la UVic emmarca els acords en l'estratègia d'internacionalització de l'activitat acadèmica

La campanya informativa, de moment, té dos fronts. El primer és la web complicitatsquematen.wordpress.com, que ofereix material abundant sobre "el règim d'apartheid israelià" i la complicitat de les universitats del país i on es pot signar el manifest de la campanya, que ja han subscrit més de 250 col·lectius i persones a títol individual. El segon, tres exposicions de fotografies sobre Palestina, que es poden visitar a l'Espai ETC, a la taverna La Nyàmera i al Cafè de l'Orfeó. ◀

Artur Mas va viatjar a Israel acompanyat d'una colla d'alts càrrecs d'institucions públiques i representants de l'empresariat català / JORDI BEDMAR - GENERALITAT

AIXÍ ESTÀ EL PATI

SANT ANDREU DE PALOMAR // EL CONSORCI DE LA ZONA FRANCA VA SIGNAR UN CONTRACTE DE CESSIÓ SENSE TERMINIS AMB L'HERMANDAD DE ANTIGUOS CABALLEROS LEGIONARIOS

Seixanta entitats exigeixen que els exlegionaris marxïn

Jesús Rodríguez

@albertmartnez

Ni un any ni dos ni cinc; cap especificació temporal. El document de cessió gratuïta i temporal d'un solar de 5.000 metres quadrats a l'antiga caserna militar del passeig de Torras i Bages de Barcelona, signat entre el Consorci de la Zona Franca (CZF) i la Hermandad de Antiguos Caballeros Legionarios de Barcelona, és un contracte en precari que no delimita el període de temps durant el qual en podran fer ús. Una portaveu del servei de premsa del consorci ha detallat a aquest setmanari que les responsables d'explotació de la institució van ser les encarregades de seleccionar les tres entitats beneficiàries de l'acord, sense cap supervisió per part del plenari (presidit per Xavier Trias, CiU) o del comitè executiu (dirigit per Jordi Cornet, PP) de la institució. Això sí, Cornet va ser el més implicat en l'acord, ja que va visitar els terrenys per donar el seu vist-i-plau a la signatura de la cessió.

Trias haurà de traslladar la petició de revocació de la cessió al plenari de desembre del CZF

Després que es fes pública l'exigència veïnal de revocar el pacte, presentada a l'Audiència Pública del Districte de Sant Andreu el 18 de novembre per una recent creada assemblea antifeixista -a la qual s'han adherit una seixantena d'entitats-, el regidor Raimond Blasi (UDC) va manifestar que -segons el seu parer- els exlegionaris no duen a terme cap activitat sociocultural i fan una aportació "zero" de cara al barri. El dia 20, en el marc de la Comissió de Presidència i Règim Interior de l'Ajuntament de Barcelona, ICV-EUIA va presentar una moció, que va rebre els vots favorables del PSC i UxB. L'abstenció de CiU va facilitar l'aprovació de la moció, malgrat el vot contrari del PP. Això, a la pràctica, suposarà que l'alcalde Xavier Trias traslladi la petició de revocar la cessió al plenari del CZF, que se celebrarà a mitjan desembre. El consorci ha volgut puntualitzar que això no garanteix l'anul·lació del contracte *de facto*: "S'haurà de debatre i el posicionament de l'alcalde tindrà el seu pes, però l'Estat té una representació molt important dins el consorci".

L'advocada Laia Serra, consultada per aquest setmanari, assenyalava que, en cas de revocació de l'acord, s'haurà de mirar amb lupa què diu la lletra petita del contracte de cessió en precari, "qualsevol detall confús o una redacció imprecisa pot allargar mesos el termini per a la recuperació de la finca". Un procés judicial ordinari no s'hauria d'allargar més enllà dels quatre mesos, però "la clau resideix en el redactat exacte que van signar les dues parts".

AL COSTAT DEL CEIP EULÀLIA BOTA
Mentrestant, els exlegionaris continuen la seva activitat. Cada diumenge al migdia, es vesteixen de verd i marquen el pas al solar en litigi, cedit oficialment des del mes d'octubre d'enguany, però que utilitzen sense autorització de puny i lletra des de fa anys. Fent sonar la corneta i repicant els tambors, marquen el pas mentre criden "*A 180 passos por minuto y un solo corazón, como un huracán desfila la Legión!*". L'escena té lloc a una seixantena de metres de la tanca del pati de l'escola infantil i de primària Eulàlia Bota, situada al mateix solar de les casernes, tot i que el conserge del centre educatiu assegura que els uniformats no desfilen entre setmana, durant l'horari escolar.

DESFILADA POLÈMICA A MATARÓ
La banda de música de la Hermandad de Antiguos Caballeros Legionarios de Barcelona es va crear fa tretze anys i ha pro-

tagonitzat algunes desfilades polèmiques. L'any 2009, es van passejar pel barri de Roquetes de Sant Pere de Ribes i, l'any 2012, al barri de Cirera de Mataró. Quan surten al carrer, sempre ho fan acompanyats de la imatge del Cristo de la Buena Muerte -patró dels legionaris-, insígnia de la Hermandad des que es va fundar, ara fa trenta-nou anys. Els regidors de la CUP i ICV-EUIA a la capital del Maresme van alçar la veu contra la presència militar als carrers del municipi i l'alcalde convergent, Joan Mora, es va comprometre a fer tot el possible per evitar que la imatge es tornés a repetir en un futur. ◀

Desfilada dels exlegionaris als terrenys cedits pel Consorci de la Zona Franca el 24 de novembre / ROBERT BONET

Assemblea Sant Andreu Antifeixista

Poc després que transcendís la notícia de la cessió al grup d'exlegionaris, els moviments socials de Sant Andreu de Palomar es van posar en marxa. Una seixantena d'entitats s'han adherit a l'Assemblea Sant Andreu Antifeixista, entitat que ha convocat dues concentracions -el 6 i el 18 de novembre- a la plaça Orfila, coincidint amb la celebració del ple i l'audiència pública. L'Associació de Veïns i Veïnes de Sant Andreu de Palomar s'ha sumat a les reivindicacions antifeixistes i l'AVV Sant Andreu Nord Tramuntana ha reclamat que els solars es destinin a fer equipaments, tal com preveia el pla urbanístic.

Millan Astray i Franco, referents històrics dels 'novios de la muerte'

La legió de l'exèrcit espanyol es va crear per decret l'any 1920 i el tinent coronel Millan Astray, a qui els sectors nostàlgics consideren l'heroi de la Guerra de Filipines, va ser l'encarregat de reclutar i formar els primers centenars de voluntaris. Els primers que es van allistar van rebre 500 pessetes de l'època i van viatjar fins a Ceuta. A les ciutats de Melilla, Xauen i Alhucemas, van protagonitzar les seves primeres matances. A la legió, hi havia un cap d'insubordinació molt jove que va destacar per sobre dels altres: Francisco Franco Bahamonde. Quinze anys després, aquest jove capitanejava el cop d'Estat contra el govern de la República. Astray i Franco són dos dels referents que apareixen a la cartelleria, les webs i el *merchandising* de les germandats de cavallers legionaris.

MEDI AMBIENT // ELS SERVEIS DE SANEJAMENT I L'AIGUA DEPURADA SÓN UN VALOR A L'ALÇA PER L'ESCASSETAT DE RECURSOS HÍDRICS

Depuradores en venda: cap a la privatització de l'aigua

Oscar Romero

@osc_romero

El fracàs de la venda d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL) no atura l'ofensiva privatitzadora de la gestió de l'aigua per part de la Generalitat. Els pressupostos de 2014, que es van presentar a principis de novembre, preveuen ingressos per un valor de 2.000 milions d'euros en concepte de venda d'actius i privatitzacions, entre les quals s'inclouria el servei de sanejament. Tot i que encara no s'ha reconegut oficialment, el conseller de Territori, Santi Vila, ho va deixar entreveure en unes declaracions. "Ho estem estudiant", va afirmar, tot justificant la mesura amb l'excusa de "contribuir a obtenir més ingressos per evitar retallades en la despesa".

El sanejament és el tractament que es fa a les aigües residuals -procedents de l'ús domèstic, industrial, agrícola o ramader- a les diferents estacions depuradores abans de retornar-les al mar i els rius. A Catalunya, hi ha 439 depuradores en funcionament, 161 de les quals són competència de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), 47 dels ajuntaments i 231 de diferents

"Si l'Agència Catalana de l'Aigua queda mutilada en competències i ingressos, serà incapaç de controlar l'activitat del sector privat"

supramunicipals. Com que cada administració competent decideix com vol gestionar el sanejament -de manera pública o privada-, la gestió del servei arreu del territori és molt diversa i complexa. Si la privatització es fa efectiva, podria derivar -tal com reconeix el mateix Vila- en una batalla legal molt pitjor que la que va sorgir arran de la privatització d'ATLL.

La venda de les depuradores desvirtuarà el cànon de l'aigua, un tribut ecològic inclòs a la factura que serveix per finançar el sanejament, però també la reutilització d'aigües o la descontaminació de rius i aqüífers. El gestor privat, que necessita ingressos per sobre dels costos d'explotació per repartir beneficis entre les accionistes, demanarà més cànon o reduirà altres tasques necessàries per evitar danys mediambientals

als ecosistemes aquàtics. En aquest sentit, el 30 d'octubre d'enguany, l'ACA va aprovar una pujada del 7,2% en el cànon de l'aigua per al 2014, que podria servir per fer més atractiu el negoci de la depuració a les inversores privades.

AIGUA ÉS VIDA, EN CONTRA

La plataforma Aigua és Vida (AeV) -que agrupa diferents organitzacions socials, veïnals, sindicals i ecologistes- ha manifestat, mitjançant un comunicat, que s'oposa a la proposta del govern. Segons AeV, la privatització serà "un nou nyap que superarà el de la privatització d'ATLL, tenint en compte l'entramat de titularitats, gestions i interessos municipals, comarcals i ciutadans que conviuen en l'àmbit del sanejament". La plataforma alerta que "el control de les depuradores per part dels gestors privats els podria facultar per fer-se amb la planificació i la gestió dels efluents de les depuradores, a hores d'ara ja emprats per a usos industrials i agrícoles, però que les

noves tecnologies ja possibiliten utilitzar per a ús de boca". Per al col·lectiu AeV, "si l'ACA queda mutilada en competències i ingressos, serà incapaç de controlar l'activitat del sector privat i, per tant, d'exigir una gestió eficaç i sostenible", motiu pel qual reivindica, un cop més, una "gestió pública" de l'aigua.

LES AIGÜES DEPURADES

El tractament de les aigües residuals és un aspecte essencial en la recuperació i la conservació dels ecosistemes aquàtics -superficials i subterranis-, tal com recullen les normes de la Directiva marc de l'aigua de la Unió Europea. Però l'escassetat de recursos hídrics està fent augmentar el valor de l'aigua depurada com a recurs no convencional. L'aigua reutilitzada es pot destinar a usos agrícoles, industrials o, fins i tot (utilitzant la tecnologia adequada) per al consum humà. És per això que el sanejament pot esdevenir una activitat molt important en la planificació i la gestió integral dels

La depuradora del Baix Llobregat és una de les plantes més grans d'Europa / AMB

recursos de l'aigua. Si les tasques d'abastament del servei en alta, en baixa o el sanejament les duen a terme diferents operadors i de titularitat privada, serà molt difícil optimitzar recursos i evitar danys mediambientals. Per a les empreses, més consum i més depuració impli-

Segons la plataforma Aigua és Vida, la privatització serà "un nou nyap que superarà el de la venda d'Aigües Ter-Llobregat"

quen més benefici. Acciona captarà aigua dels rius independentment dels cabals ecològics i Agbar intentarà mantenir, tot i el seu alt cost energètic, el màxim de depuradores possible en funcionament. Lògica de mercat aplicada a un bé de primera necessitat per a la vida humana, l'aigua. ◀

URBANISME // EL GOVERN DE LA GENERALITAT APROVA CANVIS EN LA NORMATIVA COMERCIAL PER AFAVORIR ELS GRANS ESTABLIMENTS

Una llei a mida d'IKEA

Pau Casacuberta

@arietcat

El Govern de la Generalitat ha escoltat les peticions d'IKEA. El gegant suec feia anys que reclamava un canvi en la normativa comercial catalana per establir-se a les comarques gironines i, finalment, l'executiu català ha posat fil a l'agulla. A través de la llei d'acompanyament dels pressupostos de 2014, es modifiquen alguns punts de la llei d'ordenació d'equipaments comercials, de manera que Ikea podrà obrir una nova botiga a Salt, un emplaçament molt cobejat per la multinacional del mobiliari per la seva proximitat a l'autopista AP-7 i el mercat francès.

Fins ara, tan sols els municipis de més de 50.000 habitants podien acollir establiments de més de 2.500 metres quadrats. Aquesta limitació es justificava per l'impacte que podien tenir aquests comerços als municipis petits. La llei d'acompanyament dels pressupostos elaborada per CiU i ERC afegeix una disposició addicional a l'actual normativa que permet saltar-se aquest límit en alguns casos concrets. Un cop s'aprovi la llei, feta gairebé a mida d'IKEA, els pobles que estiguin a tocar de ciutats de més de 50.000 habitants, com Salt o Sant Fruitós del Bages, es consideraran "municipis assimilats" i podran acollir comerços de més de 2.500 metres quadrats.

Fins ara, tan sols els municipis de més de 50.000 habitants podien acollir establiments de més de 2.500 metres quadrats

Aquesta és la modificació més destacada de la llei d'ordenació d'equipaments comercials que es va presentar la setmana passada al Parlament, però no és l'única. L'executiu català ha introduït més novetats que busquen "flexibilitzar" el marc normatiu actual. A partir d'ara, es podran obrir botigues a les zones industrials per vendre-hi els productes de les mateixes fàbriques. També s'autoritzarà l'activitat comercial a les instal·lacions portuàries de titularitat pública. Una altra novetat rellevant és la possibilitat d'ampliar fins un 20% la superfície de venda de qualsevol comerç, amb l'única condició de presentar la sol·licitud abans del 31 de desembre de 2014. Per últim, amb l'esperança d'atraure inversions per Barcelona World, el govern també permetrà l'obertura de grans establiments als parcs d'oci.

Tots aquests canvis generen molta inquietud entre el petit comerç, que veu que la llei ofereix cada vegada més facilitats a l'Associació Nacional de Grans Empreses de la Distribució (ANGED), un lobby format per multinacionals com Ikea, El Corte Inglés, Carrefour, Media Markt o Fnac. Fins i tot una entitat tan propera a Convergència i Unió com la Confederació del Comerç de Catalunya s'ha mostrat molesta amb els canvis legislatius de l'executiu. El secretari general de la confederació, Miquel Àngel Fraile, ha assegurat a la *DIRECTA* que ni tan sols l'extrema precarietat de les finances catalanes pot justificar alguns d'aquests canvis. Fraile considera que, amb aquestes decisions, el govern "no hi guanya res" i que, si del que es tracta és de fer caixa, l'executiu català podria reclamar el deute tributari de l'impost de les grans superfícies, que no s'ha liquidat des que es va crear (l'any 2001) i que podria ascendir fins a 150 milions d'euros. Fraile afirma que intentaran pressionar a diferents partits per introduir esmenes a la llei d'acompanyament dels pressupostos de cara a la seva aprovació definitiva, el mes de desembre d'enguany.

VIA SABADELL

Darrere aquesta picabaralla entre el govern i les representants del petit i el mitjà comerç, hi ha un debat molt complex sobre el model de desenvolupament territorial. La proliferació de grans establiments en detriment de les botigues de barri i els mercats no només condiciona els productes que es consumeixen, sinó també les relacions que estableixen les persones entre si i amb el seu entorn.

Per Moisès Jordi Pinatella, membre de l'Observatori de projectes i debats territorials de Catalunya, "els grans establiments no sempre perjudiquen el petit comerç". Si la ubicació s'escull correctament, un centre comercial pot revitalitzar tot un barri, diu. "El problema arriba quan aquests comerços s'agrupen lluny de les àrees residencials". Això és, precisament, el que va succeir a Sabadell l'any 2009, quan Ikea va anunciar la seva intenció d'establir-se al polígon Sant Pau de Riu Sec. La presència de la multinacional del mobiliari ràpidament va animar altres empreses, com Leroy-Merlin, Mercadona o Mc Donalds, que volien aprofitar el magnetisme de la marca sueca. Tot plegat va cristal·litzar en Via Sabadell, una

Ikea feia molts anys que reclamava un canvi en la normativa comercial catalana / ROBERT BONET

immensa superfície comercial de 70.000 metres quadrats que pot atraure clientela de tots els municipis del Vallès Occidental.

Aquests parcs representen una competència ferotge pel petit comerç perquè, en un espai molt reduït, poden oferir molts serveis diferents: alimentació, oci, salut, equipament per a la llar, etc. Però el problema va més enllà de l'ordre econòmic. Un estudi de la Diputació de Barcelona elaborat l'any 2010 advertia que els parcs comercials són molt més ineficients que els mercats municipals. L'estudi tenia en compte diferents aspectes -com el consum energètic dels edificis, el transport de clients o la generació de residus- i, en gairebé tots els àmbits, els parcs comercials oferien un rendiment més dolent. L'enorme despesa energètica de congeladors, neveres i aparells de climatització, l'ús gairebé hegemònic del vehicle privat per accedir als comerços de la perifèria o el consum de productes envasats fan que aquests grans establiments tinguin un impacte ambiental deu vegades superior al dels mercats municipals.

LA DIRECTIVA BOLKESTEIN

Un concepte clau que hauria de frenar l'aparició de parcs comercials com Via

Viladecans no vol ser una ciutat fantasma

El projecte d'un 'outlet' de 100.000 metres quadrats indigna el veïnat i les entitats ecologistes

Sabadell és el de trama urbana consolidada (TUC). Aquest concepte defineix un espai urbà on els comerços s'integren amb els edificis d'ús residencial. Les zones industrials o les urbanitzacions poc poblades no formen part de la TUC. Per Pinatella, l'ideal seria que els comerços s'ubiquessin sempre dins de la TUC, excepte aquells que, per les seves característiques, haguessin d'anar a la perifèria: botigues d'automoció i carburants, venda a l'engròs, materials per la construcció, etc. La llei catalana d'ordenació d'establiments comercials aprovada l'any 2005 era força respectuosa amb aquest principi. Atenent les particularitats històriques del comerç català, la llei es presentava com una bona eina per atenuar la competència de les grans empreses. El problema són les modificacions posteriors i, sobretot, les restriccions imposades pel govern central i la Unió Europea, que afavoreixen clarament l'ANGED.

La directiva Bolkestein pretén afavorir la circulació de serveis dins la UE i s'oposa a mesures de caire proteccionista

La directiva Bolkestein, aprovada pel Parlament Europeu després d'una llarga polèmica pel seu caràcter marcadament neoliberal, ha servit per suprimir moltes particularitats legislatives de diversos estats membres de la Unió Europea. La directiva pretén afavorir la circulació de serveis dins la UE i s'oposa a mesures de caire proteccionista, com ara la prohibició d'establir un comerç fora de la trama urbana consolidada. Després que l'Estat espanyol i la Generalitat adaptessin les seves pròpies lleis a la directiva a través de les conegudes lleis Omnibus, resulta molt més difícil frenar la proliferació de grans parcs comercials.

L'Estat espanyol, per la seva banda, també ha posat límits a la capacitat reguladora de l'administració catalana. L'11 de novembre, sense anar més lluny, el secretari d'Estat de Comerç, Jaime García-Legaz, va demanar a l'Ajuntament de Barcelona que designés "com a mínim" una zona de gran aflluència turística amb llibertat d'horaris comercials per adaptar-se a la normativa estatal. L'estira-i-arrossa entre el govern espanyol i la Generalitat sobre els horaris comercials es troba, ara mateix, al Tribunal Constitucional, que el febrer passat va suspendre la normativa catalana de manera cautelar. ◀

Terrenys de Ca N'Alemany on es projecta construir l'outlet de Viladecans / TERRITÒRI.SCOT.CAT

P.C.
@pefuster

Ha passat més desapercebut que els projectes d'Eurovegas i Barcelona World, però l'outlet que la multinacional Neinver vol obrir a Viladecans el 2015 també pot tenir un gran impacte territorial. L'establiment ocuparia una superfície de 100.000 metres quadrats al polígon de Ca N'Alemany, entre l'autopista C-32 i les vies del tren, i comptaria amb 150 botigues de les principals marques de roba. Gràcies a la seva ubicació estratègica, a tocar de Barcelona i de l'aeroport del Prat, Neinver espera treure rendiment a una inversió de 80 milions d'euros.

Neinver va aconseguir la llicència per establir-se a Viladecans el 18 de desembre de 2009, durant la segona legislatura del tripartit. Només quatre dies després, el Parlament va votar la nova llei d'ordenació d'establiments comercials, que hauria aturat el projecte perquè eliminava algunes excepcions contemplades a

la llei anterior. Maria Carmen Casanova, presidenta de l'Associació de Comerciants El Carrer, sospita que aquesta coincidència temporal podria ser fruit d'un delicte de tràfic d'influències.

Per frenar l'obertura de l'outlet, prevista per l'any 2015, l'associació El Carrer i Delta Viu preparen mobilitzacions pel 15 de desembre

L'empresa promotora assegura que l'outlet crearà riquesa i llocs de feina (un miler, diuen), però part del veïnat de Viladecans es mira el projecte amb molt de recel. Casanova creu que Neinver escanyarà el petit comerç i substituirà els llocs de feina qualificats per d'altres precaris. Segons Casanova, si els grans establiments s'ubiquen fora de les àrees residencials, els municipis es converteixen en "ciutats fantasma".

Les persones que es dediquen al petit comerç no són les úniques que s'oposen a l'outlet de Viladecans. La plataforma ecologista Delta Viu també ha aixecat la veu contra el que considera una nova agressió al territori. Malgrat que els terrenys on s'ubicarà no tenen un interès natural especial, l'establiment afegiria encara més pressió sobre una de les zones més maltractades de Catalunya, el delta del Llobregat. En un manifest fet públic el 14 de novembre, Delta Viu denuncia que el projecte avança sense cap estudi d'impacte ambiental i sense tenir en compte l'opinió de la ciutadania ni dels organismes especialitzats.

Per frenar l'obertura de l'outlet l'associació El Carrer i Delta Viu preparen mobilitzacions pel 15 de desembre. A més, el veïnat de Viladecans no descarta dur el projecte als tribunals. Carme Casanova explica que han rebut assessorament de l'Agrupament de Botiguers i Comerciants de Catalunya i de la Confederació del Comerç i està convençuda que hi ha una "escletxa legal" per paraitzar les obres. ◀

CARA A CARA

La generació T i les causes de la ruïna

Des de fa cosa d'un mes, un article del bloc de Josep Sala (un català a Noruega) amb una explicació original de la crisi a l'Estat espanyol ha corregut per les xarxes socials. La hipòtesi de la generació Tap, que es consolida durant la transició i és la que, ara, impedeix l'ascens econòmic de les noves generacions, ha generat interès i, també, un cert debat. Fins a quin punt aquest element generacional explica el que passa avui en el nostre context? Quins altres condicionants es creuen amb aquesta generació T?

Una de les claus de la crisi

Josep Sala
Blocaire
@La_Directa

La generació T, la formen -per donar xifres rodones- els nascuts entre 1945 i 1965. Van tenir una infantesa amb privacions, però, després, van trobar un model econòmic que els va permetre comprar-se un habitatge amb pocs anys d'hipoteca i trobar feina fixa malgrat no tenir estudis. A Espanya, a més, es van trobar amb el canvi de règim de la transició i, tot i ser joves, molts es van convertir en alcaldes, ministres, professors universitaris titulars o directors de diari i d'escola. Van ocupar unes posicions de poder que, al cap de trenta anys, encara mantenen i, avui, ho controlen tot: els mitjans de comunicació, els sindicats, les universitats, les indústries culturals. S'han convertit en la generació tap.

A casa nostra, hi havia un ascensor social i la generació T l'ha destruït

En política, només heu de mirar el consell de ministres, on gairebé la meitat dels membres passa dels 60 anys. El pitjor, però, és l'esquerda econòmica que han creat perquè, sempre que hi ha hagut una negociació laboral en democràcia, s'ha triat mantenir tots els drets socials de la gent més veterana i retallar els dels joves. Molts menors de 30 anys han perdut la feina, tot i que, sovint, estan més preparats i més ben formats que els treballadors més grans, només perquè aquests estaven blindats per les lleis fetes pels companys de generació. Aneu, per exemple, a les redaccions dels diaris (becaris al marge), als hospitals o a les universitats i ho comprovareu. Afegiu-hi les vergonyoses prejubilacions que van enviar a casa gent de 55 anys amb pensions astronòmiques o la brutal especulació en què van participar els que tenien el pis pagat i la conclusió és

que, ara mateix, a Espanya, el sou més freqüent s'ha igualat a la pensió mitjana.

La generació següent, la X (1965-1981), encara va tenir uns anys per col·locar-se, tot i que no pot avançar arran del tap creat pels més veterans i, a més, va rebre de ple l'impacte de la bombolla immobiliària. Ara bé, els més joves, els que van entrar al segle XXI sent menors d'edat, encara ho tenen pitjor. Ells s'han vist afectats per les guerres educatives, la pujada de taxes universitàries, el dúmping social causat per l'onada migratòria i la reducció de places a l'administració. Per primer cop en segles, el nivell d'estudis no serà clau per al seu futur, ho serà el fet de tenir algun parent amb influències que els pugui garantir una posició. En cas contrari, les poques opcions passen per acceptar contractes escombraria amb sous de misèria, convertir-se en estudiants perpetus o provar fortuna a l'estranger.

A casa nostra, hi havia un ascensor social i la generació T l'ha destruït. Aquesta és una de les claus de la crisi que vivim. ◀

/ ANDREA LUCIO

No és una qüestió generacional

Jordi Mari
Membre del Club Pobrelberg
@La_Directa

Vagi per endavant que tot esforç per mirar de trobar explicacions a la situació crítica que vivim em sembla lloable. Ara bé, si ens equivoquem amb el diagnòstic, proposarem un tractament inútil.

Crec que és just atribuir la responsabilitat principal a aquelles persones que prenen decisions que ens impliquen a tots. Ara bé, fixar-nos només en el fet que moltes d'elles comparteixen una franja d'edat i, per tant, situar la responsabilitat en el fet generacional em sembla excessivament simplificador. La nostra història recent, absolutament dominada per una cultura de la transició (CT) que n'ha endormiscat uns i n'ha torturat d'altres, també ha facilitat que aquells que han sabut aprofitar l'ocasió per situar-se als principals punts de decisió s'hi

hagin fet forts. Molts d'ells comparteixen generació, és cert, però, probablement, també comparteixen escola, barri, bars, amistats... En definitiva, el que alguns encara defineixen com a *classe*. Majoritàriament, també comparteixen sexe (em refereixo al gènere), però això ja

seria desviar-me massa. Amb això, no vull dir que tot es degui al fet que tenim una *classe* instal·lada al poder. Simplement vull dir que la culpa és diversa. Una diversitat que, per desgràcia, crec que també afecta els arruïnats. Efectivament, hi ha un grup molt reduït de persones que fa trenta anys que controla la política, l'economia i el discurs del país, però no crec que hagi mantingut aquests privilegis a costa d'arruïnar els més joves. No només han arruïnat els joves -i tampoc no han arruïnat els seus joves, és clar-, han arruïnat una part molt més significativa de la societat, incloses moltes de les persones amb qui comparteixen generació. I ho continuaran fent si ningú no els ho impedeix.

Situar la responsabilitat en el fet generacional em sembla excessivament simplificador

Segons diuen, jo seria de la generació X, dels que se suposa que, generacionalment, estem sobrepreparats. Però, en canvi, tanta preparació no ens ha servit per ser més crítics amb la CT i la seva generació (GT) ni per veure que l'individualisme creixent, el consumisme desbordant i el materialisme omnipresent ens anaven abocant a un pou cada vegada més pregon.

Sincerament, espero que, algun dia, tanta preparació ens serveixi per trobar el coratge revolucionari que ens cal per capgirar aquesta realitat. Encara que haguem d'esperar que una altra generació, potser menys preparada i amb una adolescència i una joventut més dures que la nostra, ens hi acabi d'animar. ◀

PERSPECTIVA

Park Güell: l'exclusivització d'un espai públic

/ MANUEL CLAVERO

Sergio Yanes

Observatori d'Antropologia del Conflite Urbà (OACU)

@OACU_UB

La inauguració, el 25 d'octubre passat, dels controls d'accés al Park Güell ha establert un precedent important en la gestió de l'espai urbà a Barcelona. A partir d'ara, l'entrada general per a turistes costa 8 euros (7 amb reserva prèvia); per als veïns empadronats al Coll, Vallcarca-Penitents, la Salut, el Carmel i Can Baró i per a les sis escoles més properes, l'accés és gratuït. Per a la resta, s'ha marcat com a límit una entrada diària d'un màxim de cent persones, prèvia sol·licitud d'un carnet personal a l'Ajuntament (Gaudir + BCN). L'administració ha pres aquesta decisió amb l'objectiu d'apaivagar un conflicte que ha estat latent durant molt de temps: si bé la relació històrica que ha mantingut el parc amb els veïns propers i amb la resta de la ciutat l'han convertit en un lloc significatiu i obert, l'espai també ha esdevingut un dels principals pols geogràfics de l'economia turística de la ciutat.

La política de comercialització d'espais urbans significatius pel seu entorn o pel tipus de vida que s'hi desplega fa que determinats llocs de la ciutat s'ofereixin com a atractius per l'experiència turística i que les pràctiques derivades de l'activitat turística esdevinguin predominants. Aquests llocs públics altament simbòlics

són transformats per l'acció de l'administració en productes que acaben formant part del mercat turístic de la ciutat.

Els interessos polítics i econòmics s'amaguen darrere uns suposats criteris tècnics *objectius*, que diuen que harmonitzen l'explotació econòmica del lloc amb la seva dimensió social, natural i urbana. Algunes de les polítiques que regulen i delimiten l'espai són presentades com els esglaons o les fases que condueixen a la fita idealitzada del *turisme de qualitat*, que no és més que la reconversió i el control d'elements

Tot i que el discurs institucional insisteix a millorar el parc en benefici de tothom, a la pràctica, es relega el seu ús quotidià en benefici de l'ús turístic i la rendibilitat associada

socials, urbans, econòmics, tecnològics i patrimonials per garantir una millora en la rendibilitat de l'activitat turística, fent que els llocs i els serveis que hi participen siguin o tendeixin a ser exclusius i, per tant, excloents. Quan traslladem això a l'espai urbà, aquest es converteix en una infraestructura turística, resta fora del domini ciutadà i passa a ser governat per la gestió exclusiva d'agents econòmics i

administratius. Tot i que el discurs institucional insisteix que ho fa per millorar el parc en benefici de tothom, a la pràctica, el seu ús quotidià –el dret al Park– es relega en benefici de l'ús turístic i la rendibilitat associada.

El projecte de tancament, però, ha fet emergir resistències veïnals contra la regulació de l'accés al Park. La Plataforma Defensem el Park Güell (www.defensemparkguell.wordpress.com) ha treballat en la posada en comú d'idees per dotar l'administració i la ciutadania d'alternatives i motius contra el tancament i a favor d'un parc públic i gratuït. Un dels resultats ha estat el conjunt de propostes d'actuació, integrades en quatre grans objectius estratègics: reduir l'impacte de les visites turístiques al parc i a l'entorn, millorar la viabilitat econòmica, millorar la qualitat del parc i fomentar la reconquesta ciutadana.

Aquestes propostes permeten fer una reflexió essencial: si la crítica i l'acció van dirigides exclusivament contra el turisme i obvien la resta de processos i interessos, si els habitants reneguen dels espais pel fet que són ocupats per turistes, aquests espais perdran el seu caràcter públic i es transformaran en un contenidor pel monocultiu turístic. En aquest sentit, recuperar el parc com a domini públic es converteix no tan sols en un objectiu aplicable a aquest cas, sinó en una de les diverses fites que hauria de marcar la recuperació col·lectiva de molts altres espais que formen la ciutat. ◀

CANVI DE RUMB

Els petits

Pere Fernández

Llibreter

@La_Directa

Treballa, consumeix, calla". D'un temps ençà, les circumstàncies fan difícil obeir la primera ordre, amb la conseqüència immediata –més afortunada– que ens hem replantejat la segona i ens hem negat a complir la tercera. Reviva l'atractiu de la proximitat, les dimensions humanes de les coses, els *tempos* raonables, el debat a peu de carrer i el pensament crític. A un barri com Gràcia, amb una llarga i exemplar tradició associativa, hi ha desenes de fòrums on compartir aquest interès, des de places i carrers a casals i ateneus, sense oblidar aquell marc perfecte per a la conspiració que és la bodega de la cantonada.

Va ser en una bodega, precisament, on alguns llibreters de la Vila vam madurar (o, més aviat, *fermentar*) la idea de crear l'Associació de Llibreters de Gràcia per fer-nos més visibles en conjunt, valorant la cooperació per sobre de la competència i sabedors que, en la salvatge guerra diària de marges, percentatges, quotes de mercat i volum de negoci, les bales

Sovint ens demanen si no som 'massa' llibreries a la Vila de Gràcia i la resposta sempre és la mateixa: tant de bo fossim el doble

passen tant per sobre dels nostres caps que amb prou feines les sentim, tot i ser conscients que hi volen i que, malauradament, algunes duen el nostre nom gravat i tot. En qualsevol cas, davant els grans conglomerats, les concentracions de poder econòmic i mercantil i els enormes monstres sense cap (ni peus), als petits –més resilents i soferts, més acostumats a viure en perpètua incertesa, més vius a l'hora de reaccionar i també més motivats per la vocació–, ens arriba el repte de demostrar que les coses es poden fer d'una altra manera: enfront de la pressa, la pausa; enfront del consum compulsiu, el raonable i raonat; en comptes de la urgència i "el següent, si us plau", la xerrada tranquil·la sobre aquest autor o aquell assaig. Al capdavall, enfront del teixit mercantil, el teixit social i la vida de veritat.

Sovint ens demanen si no som *massa* llibreries a la Vila de Gràcia i la resposta és sempre la mateixa: tant de bo fossim el doble. Una societat àvida de llibres i de cultura té un futur esplendorós al seu davant. ◀

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.cat per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Mas a Israel. I Catalunya?

Jordi Oriola Folch
Barcelona

Una setmana després de la tornada de Mas d'Israel, hem d'interpretar la visita com un intent de fer una gran jugada internacional per aconseguir el reconeixement dels EUA. S'intenta satisfer Israel amb acords tecnològics i d'investigació -que és el que més necessita Israel, ja que la campanya BDS (Boicot, Desinversions i Sancions) comença a fer-li certa por- i, alhora, ajuda Israel en el seu intent de redissenyar la imatge del país. D'aquesta manera, es busca poder oferir alguna cosa interessant als jueus nord-americans, que controlen els mitjans de comunicació als EUA i poden ajudar a preparar el terreny per al triomf geoestratègic que

suposaria el reconeixement de la causa catalana per part dels EUA. Amb la mateixa lògica, podem entendre què hi fa Pilar Rahola, al Consell Assessor per la Transició Nacional (CATN), al costat de catedràtics de dret constitucional i internacional. Tenint una filoisraeliana de primera línia al CATN, es vol projectar la idea que aquest nou Estat serà un fidel aliat. Però, el que era una anècdota al CATN, amb el viatge del president, ja ha esdevingut tota una declaració d'intencions de país. I és aquí on crec que el partit del govern s'ha equivocat. Per una banda, perquè la imatge que ven Mas no és real. El nou Estat català no serà aliat d'Israel. I, si no, temps al temps, perquè l'esquerra, solidària amb el poble palestí, governarà sovint un país que sociològicament és d'esquerreres i on, si el nacionalisme de dretes ha pogut governar, ha estat precisament per aquesta situació anòmala que se superarà. D'altra banda, i sobretot, perquè aquest viatge tensa la corda al voltant d'un tema sensible, com el d'Israel i Palestina, en un moment en què tota la societat catalana ha d'anar junta. ◀

Altre cop, la punta de l'iceberg

Meritxell Guàrdia
@La_Directa

Com cada 25 de novembre, els *mass media* s'omplen de notícies sobre les mobilitzacions pel Dia internacional contra la violència vers les dones i ens colpegen les xifres que comptabilitzen les dones que han estat assassinades durant l'any, que no ha acabat. Però, també com cada any, només es parla de la punta de l'iceberg i es troben a faltar les argumentacions del perquè ens trobem sempre en el mateix punt. Són moltes, les violències que patim com a dones quotidianament i que queden omeses pels altaveus comunicatius dels mitjans; divisió sexual del treball, estereotipació, diferenciació salarial, objectualització, privació de la interrupció de l'embaràs, limitació de l'autogestió dels nostres cossos... Però, la majoria dels mitjans de comunicació únicament assenyalen com a violència de gènere aquella que només afecta les dones, la que és extrema i, normalment, s'emmarca en àmbits familiars i

passionals. A partir d'aquí, el relat mediàtic se centra bàsicament en els detalls escabrosos del cas, en el sensacionalisme que pot aportar, en la presentació i l'estereotipació de les dones (passives, dependents i submisses) o en la construcció d'una justificació de l'agressió com a context. I així, el concepte i el significat esbiaixat d'una única violència de gènere, que deixa a l'ombra les violències que afecten ambdós gèneres i el sistema patriarcal i androcèntric que les perpetua, va calant en l'imaginari social. De fet, és tan important explicar perquè se sustenta el sistema patriarcal com les conseqüències que implica. Cal, doncs, una altra forma de comunicació que no es basi en repetir el nombre de dones assassinades o les mesures reduccionistes que proposen les institucions, com la campanya *Hay salida*. Cal una comunicació que inclogui una perspectiva de gènere, amb visió crítica, que ens permeti situar una agressió en el context necessari per poder identificar el problema de fons. Només d'aquesta manera podrem entendre, assenyalant i conspirar per fer-hi front. ◀

COM S'HA FET

Aquesta setmana hem rebut la visita de dos antics companys de la Directa que van dedicar molts esforços en la etapa inicial d'aquest projecte. Ens van explicar el nou projecte periodístic digital que estan preparant, de moment sense data de sortida. Vam establir juntament amb ells les possibles línies de col·laboració entre els dos projectes i, també -de bon rotllo- les bases del *fair-play*. Els desitgem molta sort. D'altra banda, aquesta

setmana ha començat a treballar la nova persona que porta la tasca de difusió que duia abans el Blai. Es tracta del Ferran, que fins ara s'encarregava del Complement Directa i del butlletí sonor. Et donem la benvinguda a la tasca, et desitgem molta sort i t'enviem molts ànims ja que la tasca es feixuga i complexa... Bé, com la majoria de tasques de la Directa, que tot el que fem no es fa pas sol companys i companyes. Fins la setmana que ve. Salut!

EL RACÓ IL·LUSTRAT

/ SEISDEDOS

Qui estigui lliure de suborn,
que posi la primera pedra!

FE D'ERRADES

- La fotografia de la Indirecta de la setmana passada és de Noa Morales i no de Noa Miralles.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Depòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.cat
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

// Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. // Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència

visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a

Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM?

REDACCIÓ Estirant del fil David Bou i Marc Font
Així està el pati Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Adrián Crespo i Isa Benítez **Quaderns d'Il·lacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hibai Arbide i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí **La indirecta** Alex Romaguera **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Ferran Domènech **SUBSCRIPCIONS** i **DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Karminha **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Tèllez, Sergio Espin i Núria Ribes

AQUEST NÚMERO S'ENVAIA A IMPREMTA EL DIA 26

CORRESPONSALIES

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDÀ: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: horta@directa.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARRESME: marresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PONENT: terresponent@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

MIRALLS

Marco Arana:

“No hi ha res més modern que defensar l'aigua i la terra davant la crisi ecològica mundial”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Recreant Cruïlles, tramant espais

pàg. 6 i 7

DIRECTA 340
27 de novembre de 2013

IL·LUSTRACIÓ:
Jordi Sunyer

De Pujol a Mas: a la captura del vot

Per accedir o conservar el poder, els partits polítics tendeixen a elaborar un discurs que privilegia els esquers electorals en detriment de les idees i els valors propis. La trajectòria de Convergència i Unió des del final dels anys 70 exemplifica a la perfecció aquesta tendència. Al llarg de tots aquests anys, la federació nacionalista ha anat fent canvis de pes en el seu discurs amb l'objectiu d'adaptar-se a cada conjuntura i treure'n el màxim profit. L'assumpció de la proposta de celebració d'una consulta sobre la independència de Catalunya no és sinó l'exemple més recent d'aquesta tendència. Gràcies a aquest gir, el govern d'Artur Mas ha aconseguit col·locar la qüestió al centre de l'agenda política catalana i condicionar en gran mesura el debat polític en interès propi.

Queralt Badia
afons@directa.cat

Els discursos polítics són una eina imprescindible i inherent en la disciplina política. Tanmateix, vistos des d'una perspectiva crítica, sovint aquests discursos presenten una manca de consistència ideològica i argumental, fet que, en definitiva, evidencia la concentració d'esforços dels partits en la maximització de beneficis electorals. Aquesta és una característica general

*-
Arran de l'ascens d'ERC de final dels 80 i principi dels 90, Pujol va accentuar la defensa del dret a l'autodeterminació*

dels partits anomenats *catch-all*, és a dir, aquells que dilueixen i sacrifiquen l'ideari propi amb l'objectiu d'aconseguir vots més enllà del seu *espai ideològic*

per ampliar suports electorals i accedir o mantenir-se en el poder –convé que no oblidem que aquest és l'objectiu últim de les elits polítiques.

Entre tots els partits, el cas de Convergència i Unió (CiU) resulta especialment il·lustratiu, sobretot en el context polític actual, en què els líders de la federació nacionalista reclamen al poble català que dipositi la confiança en ells per dur a terme la consulta sobre la independència de Catalunya. Aquesta fita (la consulta) s'ha convertit en l'esquer de CiU d'ençà de la darrera campanya electoral per a les eleccions al Parlament, ara fa un any, de la mateixa manera que l'anomenat *pacte fiscal* (una suposada millora del finançament autonòmic per a Catalunya) ho va ser durant l'anterior legislatura. De fet, si retrocedim en el temps, veurem que l'estratègia de Convergència i Unió de plantejar *esquers electorals* per a cada ocasió no és gens nova.

Els primers salts discursius

A grans trets, CiU ha fet quatre grans salts discursius al llarg de la seva trajectòria. El primer d'aquests salts és

va produir durant el 1979 i el 1980, quan Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) va fer un viratge ideològic per ampliar espais cap a la dreta i guanyar les eleccions autonòmiques de l'any 1980. CDC va fer una aposta electoral per "assegurar el tret" a les eleccions generals de 1979, ja que les anteriors (el 1977) els havien estat poc favorables. És per això que es van decantar per presentar-se en coalició amb Unió Democràtica, un partit que tampoc no presentava unes previsions electorals gaire favorables. Això va suposar un viratge discursiu més cap a la dreta, que es va combinar amb la crítica contra comunistes i radicals d'esquerres.

El segon gran salt discursiu es va traduir en l'adopció d'un vernís autodeterminista per part de CDC a partir de 1988-1989. Es tractava d'uns anys en què la fisonomia de la societat catalana estava canviant i tendia cada cop més a mostrar-se favorable a augmentar l'autogovern de Catalunya. A més, ERC s'estava renovant i es preveia que creixeria electoralment gràcies als nous lideratges d'Àngel Colom i Carod-Rovira. Això, sumat al contagi de la independència de les repúbliques bàltiques (Letònia, Lituània i Estònia), va portar el Parlament a aprovar una resolució a favor de l'autodeterminació gràcies als vots de Convergència i Unió. CiU preveia que un acostament a posicions autodeterministes afavoriria el seu resultat electoral i evitaria fugues de vots cap a ERC. Així mateix, amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona, el govern de la Generalitat temia que des de l'exterior es parlés poc de Catalunya. Per aquest motiu,

Paral·lelament al seu suport al primer govern d'Aznar, CiU va impulsar la 'Declaració de Barcelona' amb el BNG i el PNB

les joventuts de CDC (la JNC) van impulsar la campanya *Freedom for Catalonia*. Igualment, al final de la dècada dels 90, el Parlament català va aprovar una llei de política lingüística que pretenia incrementar l'ús del català en l'àmbit públic.

Finalment, el 1998, CiU, juntament amb el PNB i el BNG, va redactar i signar la *Declaració de Barcelona*, un document on s'exposaven els greuges que es considerava que Catalunya, Galícia i el País Basc estaven patint fruit de la política del govern central del PP (a grans trets, que aquest no tenia en compte

la singularitat d'aquests territoris i que aplicava una política de centralització en molts àmbits). El document plantejava un Estat espanyol plurinacional i amb una mena d'estructura confederal i, per tant, requeria una modificació de la Constitució. Més enllà de l'essència dels plantejaments de la *Declaració de Barcelona*, cal tenir en compte que ens trobàvem en la primera legislatura del PP i que aquest tenia el suport governamental de CiU. Per no ser constantment acusada d'aliada del PP i amb la previsió que els populars no necessitarien el seu suport per governar a les següents eleccions, Convergència va fer gestos simbòlics i declaracions d'intencions per *treure pit* i desfer-se del llast dels pactes amb el PP. Això va provocar que el discurs de CiU adoptés un caràcter més sobiranista. Altre cop, els motius responien a una tàctica electoral.

De Pujol a Mas

El següent canvi discursiu va coincidir amb el canvi de líder dins la federació: de Jordi Pujol a Artur Mas. Cal especificar que no només es va tractar d'un canvi de lideratge, sinó de tota una generació de polítics convergents. La nova generació es mostrava més desacomplexadament sobiranista i, tot aprofitant el canvi de lideratge, va donar un impuls més liberal al partit.

L'impuls sobiranista es va plasmar en les conferències sobre el futur polític de Catalunya que Mas va fer el 2002

i el 2005. A la primera, va plantejar la redacció d'un nou Estatut d'Autonomia per millorar el sistema de finançament i potenciar el "dret a triar" del poble català. A la segona conferència, que va coincidir amb el primer govern del tripartit –i, per tant, en plena *travessa del desert* de Mas i de CiU–, encara va anar més enllà i parlava del "dret a decidir" que convenia reivindicar, encara que l'Estatut fos previsiblement retallat per les Corts espanyoles. Al final, però, paradoxalment, va ser el mateix Mas qui va acabar pactant l'Estatut retallat amb Zapatero. Aquest pacte va evidenciar la poca rellevància

Javier Ortega

Tant el 'dret a decidir' com la proposta de la consulta han estat utilitzats com a esquers electorals per Artur Mas

que el president català, Pasqual Maragall, tenia per al seu homòleg espanyol i, potser precisament per això, Mas va tirar-lo endavant: per prendre el paper de *garant de l'Estatut* al mateix president de la Generalitat. Tot això, malgrat saber que era un text de mínims i que distava molt de la proposta sorgida del Parlament de Catalunya el setembre de 2005. Els rèdits electorals van ser visibles per a CiU a les eleccions de 2006, però l'aritmètica parlamentària va impedir que governés i el tripartit

es va tornar a aliar per formar govern. Més endavant, durant la segona part de la *travessa del desert*, CDC va impulsar el projecte de La Casa Gran del Catalanisme amb l'objectiu de reclutar gent a favor del projecte catalanista més enllà del partit. Però és inevitable no pensar que la finalitat fos, també, la de sumar suports al partit per als següents comicis.

La consulta

Finalment, el darrer salt discursiu és el més recent. De fet, probablement encara no s'hagi acabat de materialitzar. El punt d'inici d'aquest últim salt l'hem de situar a partir de la manifestació independentista multitudinària de l'11 de setembre de 2012. Arran d'aquest gest popular de força, Mas va deixar córrer l'objectiu del pacte fiscal i va voler liderar l'eufòria sobiranista amb una nova proposta de legislatura: la celebració d'una consulta sobre la independència. Per fer-ho, però, li calia convocar eleccions i va apel·lar a una "majoria excepcional" que li donés

Durant la segona part de la travessa del desert, CDC va impulsar el projecte de La Casa Gran del Catalanisme

la legitimitat necessària per tirar endavant la seva proposta. Tanmateix, CiU va perdre dotze escons, mentre que ERC va pujar fins a convertir-se en segona força. Així doncs, veient que el suport a la independència és cada cop més gran a les enquestes i que el segon partit del Parlament –amb qui Convergència i Unió té signat un acord d'estabilitat– creix en intenció de vot fins al punt de superar la federació nacionalista, el govern de CiU assegura, ara, que està disposat a tirar endavant la consulta. La federació ha aconseguit situar aquesta qüestió al capdavant de l'agenda política diària i, així, dominar la centralitat política de Catalunya. Això no ha exclòs, però, els sovintejats *refredaments* d'eufòria i les ambigüitats que tant caracteritzen Convergència i Unió, plasmats en les declaracions de membres de la federació com Joana Ortega o Duran i Lleida.

L'exigència popular

Tota aquesta evolució és exemplar de les habilitats dels partits *catch-all* per aconseguir que el seu discurs satisfaci gent ben diversa políticament o, encara més, per fer que aquestes sensibilitats diferents facin seu el discurs del

El discurs en matèria econòmica: de les vel·leïtats socialdemòcrates de Pujol al liberalisme de Mas

A banda del discurs al voltant de l'eix nacional, que és el que més ha destacat durant els últims anys per la seva evolució aparent, Convergència i Unió també ha sofert un canvi destacable en la retòrica ideològica, especialment pel que fa a la política econòmica. El canvi de líder –de Pujol a Mas– va ser el punt d'inflexió a partir del qual aquest salt es va fer més visible, sobretot en termes de discurs, però també –com s'ha pogut constatar recentment– en polítiques concretes. Per copsar-ho, cal retrocedir fins als orígens fundacionals de CDC, entre mitjan i finals de 1975. En aquella època, el partit s'autodefinia com una força de centreesquerra i amb un programa socialdemòcrata –tal com es va aprovar a l'assemblea fundacional de CDC, el novembre de 1974. En la mateixa línia, Miquel Roca escrivia, el 1977, que calia apostar “per una societat més justa i igualitària”. Malgrat que ben aviat es va produir un canvi de discurs i un

viratge cap a la dreta –a conseqüència de l'aliança electoral amb Unió Democràtica– i tenint en compte que la construcció de Catalunya de què tant es vantava Pujol durant el període en què va ser president de la Generalitat (de 1980 a 2003) no va estar marcada precisament per polítiques socialment equitatives ni d'esquerres, el pas d'un discurs socialdemòcrata a un de clarament liberal coincideix amb l'inici del lideratge d'Artur Mas. El procés del relleu –coincident amb la fi d'un cicle electoral hegemònic per a CiU, a principis de la primera dècada del segle XXI– va anar molt més enllà de la substitució d'un líder per un altre, ja que va significar, també, que la primera línia de CDC passés a ser capitanejada per una nova generació de joves –l'anomenat *pinyol*, alguns membres del qual procedien de les JNC– que es caracteritzava per tenir una ideologia més marcadament sobiranista i liberal que els seus predecessors:

David Madí, Quim Forn, Oriol Pujol, Francesc Homs i Marc Puig.

Mas va assumir el lideratge de la formació el 2002 i, a partir d'aleshores, va haver de fer de líder de l'oposició fins al 2010, quan va ser escollit president de la Generalitat. Als diversos discursos i conferències que va pronunciar durant aquests anys, anava deixant entreveure la seva ideologia de caràcter liberal. Per exemple, en una conferència de l'any 2005, Mas va descriure les línies generals que caracteritzaven el país que ell i la nova CiU volien construir. Va insistir en la importància del “dret a triar”, en aquest cas no entès com a l'actual “dret a decidir” en termes de sobirania nacional, sinó com a concepte fonamental del liberalisme, és a dir, la llibertat individual –tant proclamada per aquesta ideologia– per determinar el propi futur de la persona es trasllada al dret que haurien de tenir tots els països, incloent-hi Catalunya, a triar els serveis bàsics de la societat

del benestar. Es tracta, a grans trets, d'una preocupació bàsica del liberalisme: la llibertat per escollir els serveis, que assumeix la fal·làcia que tothom parteix de les mateixes condicions i recursos per poder escollir lliurement, en igualtat de condicions.

En conjunt, si bé l'etapa del *pujolisme* no es va caracteritzar per una distribució equitativa dels recursos ni per garantir els serveis bàsics a les capes de la societat que més ho necessitaven, el discurs i les accions de govern no van ser, ni de bon tros, tan ferotgement nocives per a les classes populars com ho estan sent les mesures econòmiques del govern d'Artur Mas. En el context de crisi econòmica global actual, Mas, que ha defensat obertament el liberalisme, es troba còmode i té l'excusa idònia per reduir atribucions tradicionalment estatals com la sanitat i l'educació mitjançant retallades i privatitzacions i oferir a la ciutadania –o a les persones que s'ho poden permetre– la tan anhelada llibertat per escollir els serveis bàsics.

A les darreres eleccions, CiU va perdre dotze escons, mentre que ERC va pujar fins a convertir-se en segona força

- Ramon Fornell

partit després d'interpretar-lo segons els propis interessos. Aquesta aposta, però, té conseqüències, ja que voler abastar-ho tot –en termes electorals– comporta, inevitablement, una renúncia a l'element que hauria de constituir l'essència de qualsevol força política: l'ideari, les conviccions, els valors i els objectius que cal defensar i en els quals s'ha de basar l'activitat política. I és ben bé això, el que els succeeix a les forces de l'*establishment* com Convergència i Unió, acostumades durant tant de temps a ser el centre polític i mediàtic d'un entorn concret i fins i tot convençudes que poden anticipar i capgirar les opcions electorals de la ciutadania *ad infinitum*.

Afortunadament, però, d'un temps ençà, s'albiren signes inequívocs de canvis, de descontentament amb les mitges tintes discursives i d'una exigència popular cap a la classe política. I això es fa palès a casa nostra en el marc de la crisi econòmica i de l'acceleració del procés sobiranista. Arribarà un dia en què les floritures i els equilibris retòrics ja no aconseguiran –en absolut– convèncer ni enganyar l'electorat, que probablement s'haurà tornat encara més exigent i reclamarà retornar el seu significat a les paraules, cosa que també retornarà a la política la seva essència: les idees.

Marco Arana: “No hi ha res més modern que defereir-se a la terra davant la crisi ecològica m

Corria el 1985 quan Marco Arana Zegarra, aleshores estudiant de teologia, va ser convidat al districte de Hualgayoc, on operen les mines més antigues de Cajamarca, per participar en un documental sobre l'impacte que té l'activitat minera en l'agricultura del Perú. Allà, va prendre consciència dels perjudicis que causen aquestes intervencions en la font de vida principal de les comunitats, la naturalesa. Arran d'aquest fet, Arana va impulsar nombrosos projectes de suport a les poblacions, com ara menjadors parroquials, cursos de nutrició, tallers i jornades destinades a empoderar les famílies camperoles d'aquesta àrea rural. Fundador i ànima de Terra i Dignitat - fins al 2012 conegut com a Moviment Terra i Llibertat-, ha esdevingut un dels abanderats de l'anomenada ecologia política o ecosocialisme de l'Amèrica Llatina. Uns principis que emmarquen el Front Alternatiu d'Esquerres (FAI), un pol electoral sorgit de la confluència de partits i moviments socials del Perú, que Arana confia que capgiri les polítiques neoliberals que s'han mantingut al país sota la presidència del líder nacionalista i exmilitar Ollanta Humala. Als seus 51 anys i ja retirat del sacerdoci, Marco Arana és una peça clau per fer possible -a les eleccions generals de 2016- aquest canvi de model polític, cultural, econòmic i democràtic al Perú.

Alex Romaguera
entrevista@directa.cat

Tu vas néixer a Cajamarca, una regió situada a la serra nord del Perú, avui amenaçada per diversos projectes d'extracció minera. Això t'ha empès a implicar-te en la lluita política?

Cajamarca és de les zones que es van conquerir per la recerca d'or i altres minerals molt preuats, fet que va alterar la cultura dels seus habitants. No pensava que això es repetís, però, malauradament, ha esdevingut el paradigma del que succeeix a altres països de l'Amèrica Llatina.

Quins són els seus efectes?

Primer, l'extracció de recursos, dels quals la comunitat no obté cap benefici. Ni un gram d'or no va destinat a activitats locals. Tot s'exporta i els guanys van a parar a poques mans. Després, l'impacte ecològic que implica la utilització de grans superfícies i una enorme quantitat d'aigua, sense oblidar la conculcació de drets humans bàsics. Estem davant d'un model econòmicament injust, ecològicament depredador i profundament antidemocràtic.

Arran de la teva formació cristiana, incorpores el component espiritual en el teu plantejament ideològic. Què significa?

La relació entre les comunitats i el seu entorn té una dimensió espiritual. I la teologia m'ho ha fet veure. Però no sols això. També m'hi ha ajudat ser d'una família de llauradors i exercir de sacerdot a la zona andina. La gent s'alegra de tenir aigua i que ploqui. Ho viuen com un signe de revitalització, per això estan agraïts a la *pachamama* (la mare terra).

L'any 1999, vas fundar EcoVida, la primera organització ecologista del Perú, i el 2002, el Grup de Formació i Intervenció pel Desenvolupament Sostenible (Grufides). Són eines per combatre l'espòli de la terra?

Van sorgir amb l'objectiu de facilitar un discurs científic respecte de la defensa del medi a les comunitats perquè, fins llavors, només existia un discurs axiològic, és a dir, a través de les cançons o les poesies, de manera que els abusos no es rebatien amb arguments prou sòlids. Per això, amb l'ajuda de biòlegs i investigadors, vam posar en contacte la comunitat universitària amb els sabers tradicionals, fet que ha ajudat a impulsar els processos de resistència.

Calia donar cos a les demandes populars?

Sobretot, davant dels qui venien de fora. A les poblacions, mai no els ha calgut una racionalitat més enllà de la seva, que prové del contacte amb la terra. En canvi, Occident sempre ha volgut separar la societat de la natu-

Defensar l'aigua mundial

FOTOGRAFIES:
Elizabeth
Maldonado

ralesa i la racionalitat de l'afectivitat. Per tant, perquè les lluites indígenes prosperin, necessiten transmetre al poder que no es limiten a defensar el medi i la *pachamama*, sinó també un desenvolupament respectuós amb el caràcter plurinacional i pluricultural de la societat. He comprovat que els conflictes per a l'ús dels recursos responen al desconeixement que tenen els poders d'aquesta cosmovisió holística de les comunitats.

Els governs i les empreses han pervertit el concepte de sostenibilitat?

Ho vam veure a la conferència de Rio. No es tracta de donar una capa verda al capitalisme, sinó de canviar el tipus de sostenibilitat hegemònic. Davant d'un model basat en l'acumulació de riquesa i la depredació dels recursos bàsics, s'hi oposa un model alternatiu que, per si mateix, és profundament universal i modern, ja que no hi ha res més modern que defensar l'aigua i la terra davant la crisi ecològica mundial.

El partit Terra i Dignitat, conegut com a Moviment Terra i Llibertat fins al 2012 i del qual ets dirigent, pretén donar veu a les comunitats?

No volem ser un mer actor polític electoral, per bé que el nostre alcalde d'Espinar (departament de Cusco) simbolitza la defensa de l'aigua i el desenvolupament del poble. Ens constituïm per promoure una societat harmònica on les cultures puguin expressar-se i decidir amb peu d'igualtat. La proposta, doncs, s'orienta als drets laborals i econòmics, però també a la justícia ecològica i a la radicalització de la democràcia.

En l'àmbit econòmic, què defenseu?

Una política postextractivista i diversificada que contempli la descentralització i la reducció de riscos. És a dir: en lloc de l'extracció intensiva de minerals i l'agroindústria d'exportació, que ens porta al col·lapse, advoquem per un sistema on la matriu productiva serveixi per resoldre demandes no satisfetes.

“Els conflictes per a l'ús dels recursos responen al desconeixement que tenen els poders de la cosmovisió holística de les comunitats”

A quines demandes et refereixes?

Sobretot, a les relacionades amb l'alimentació i la nutrició. Necessitats per les quals es podria impulsar l'ecoturisme o utilitzar la biomassa marítima. També es podria invertir en energies renovables i, en lloc d'utilitzar benzina de plom i arsènic, aprofitar el gas natural i la indústria tèxtil, ja que, per això, tenim una mà d'obra molt preparada. Tot això apareix a la nostra agenda.

La corrupció és un escull a l'hora d'aplicar aquesta agenda?

Sens dubte. Així ho adverteixen els organismes internacionals, segons els quals, als països llatinoamericans regits per una economia basada en l'extracció dels recursos naturals, hi proliferen regulacions que contravenen els drets laborals i ambientals. És el cas del Perú: el Banc Mundial calcula que el país perd un 4% del seu Producte Interior Brut (PIB) només en corrupció i tràfic d'influències. Davant d'aquesta cultura de la impunitat, que s'arrossega des de l'època d'Alberto Fujimori, calen mesures de xoc. Accions que duguin a un canvi de cultura a les institucions –blindant-les davant els *lobbies* econòmics–, però també a l'escola i en altres àmbits socials.

El govern d'Ollanta Humala, que va comptar amb el suport de les forces indigenistes i d'esquerres per assolir el poder el 2011, està lluny d'implementar aquest canvi de rumb?

Terra i Llibertat va néixer, precisament, com a alternativa a Humala. Però és cert que, davant el perill que el fujimorisme tornés al poder, vam demanar el vot per ell a la segona volta de les eleccions de 2011. Sabíem que el seu programa incloïa el model extractivista i un discurs nacionalista inspirat en el general De Gaulle, opressor del poble d'Algèria, tot i que el nostre referent són les conquestes que han assolit l'Equador i Bolívia en el terreny institucional i democràtic. Mentre ell parla de reformar el parlamentarisme representatiu, nosaltres apostem per una democràcia participativa, directa i comunitària. Però, insisteixo: la conjuntura va fer que donéssim suport a la seva candidatura i, ara, ens ha defraudat.

L'ascens de Susana Villarán, representant de la influència dels partits d'esquerres, a l'alcaldia de Lima pot obrir una via d'esperança?

Amb ella, s'ha combatut la corrupció i el clientelisme, si bé l'ofensiva de les elits i els mitjans més reaccionaris ha desgastat la seva gestió. Per tant, haurem de reconstruir aquesta aliança recuperant les municipalitats populars, no només la metropolitana. El poder s'ha de construir des de baix. Aquesta és la lliçó que n'hem extret.

El Front Alternatiu d'Esquerres (FAI), on avui s'integren Terra i Dignitat i altres forces progressistes del Perú, a quina tradició política que domina a Amèrica Llatina se situa?

Tenim un model propi basat en l'ecologia política. No participem de l'extractivisme per acumular riquesa que impulsen alguns governs socialdemòcrates, ni tampoc de l'extractivisme distributiu pel qual aposta una determinada esquerra i que és font de molts impactes ambientals. Nosaltres reclamem un Estat sense tuteles militars ni religioses, capaç de garantir la justícia social i polítiques de desenvolupament a llarg termini.

Amb tot, ets optimista sobre el futur polític del Perú?

Després del frau que ha representat Humala, estan emergint moviments que poden ajudar el Front Alternatiu d'Esquerres a assolir la majoria social. Ara bé, els canvis no vindran per un procés electoral. També exigeixen una mobilització continuada i l'impuls d'aquest nou paradigma econòmic, cultural i ecològic que defensem per al conjunt del país.

Recreant Cruïlles, tramant espais

Des de l'aprovació del Pla de Reforma i Eixample de Barcelona de Cerdà, el 1859, fins a l'actualitat, l'Eixample s'ha convertit en un paradigma d'urbanisme i de centre urbà i en el nucli més poblat de Catalunya, amb prop de 270.000 habitants. La complexitat de l'espai -amb centres universitaris, hospitalaris, administratius i d'hostaleria- el converteix en el primer centre d'activitat econòmica del país. Per poder-ho ser, els carrers han anat cedint espai als vehicles a motor -la xarxa viària ocupa un 34% del total de la superfície del barri- i, en conseqüència, hi manquen espais d'associació i equipaments públics. Amb tot, la reivindicació de la recuperació de l'espai Germanetes ha dut la iniciativa Recreant Cruïlles a tramar un lloc de trobada i regenerar el teixit associatiu de l'Esquerra de l'Eixample.

Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.cat

Són les vuit del vespre d'un dijous i el bar Lemy està ple de gom a gom: una trentena de persones s'hi apleguen. La tertúlia és frenètica i el vaivé de persones sembla voler donar resposta al grafit d'un interrogant gegant que presideix la barra. Són veïnes d'edats diferents, estudiants, catedràtics, membres d'entitats o, simplement, persones preocupades pel que tenen just davant. L'antic convent de les Germanetes dels Pobres, situat a la confluència dels carrers Borrell i Consell de Cent, ha contemplat com, amb el pas dels anys, la desídia del consistori s'ha transformat en el brot d'unes noves relacions veïnals. Ara,

la qüestió és què s'hi farà i de quins equipaments disposaran les ciutadanes de l'Esquerra de l'Eixample.

L'abandonament d'un espai

Un segle després de la seva obertura, l'any 2000, es van tancar les portes de l'antic convent de la congregació religiosa de les Germanetes dels Pobres, adquirit per l'Hospital Clínic amb l'objectiu d'augmentar les seves instal·lacions. Immediatament, el veïnat del barri va començar a imaginar que l'espai podia servir per construir-li un parc. Aquell mateix maig, el projecte *Barcelona més verda. Com volem que sigui un jardí del nostre Districte?* -impulsat per Parcs i Jardins i l'Institut Municipal d'Educació- proposava que l'alumnat de les escoles del barri dissenyés un espai verd situat als

Murals del projecte 'Inside Out', que va retratar el veïnat de l'Esquerra de l'Eixample l'octubre de 2012

Xavier Riu

Cúpula instal·lada per Recreant Cruïlles a l'espai Germanetes, el novembre de 2013

Roger Pujol

terrenys de l'antic convent. Alhora, va néixer Camí Amic, un grup format per escoles públiques i entitats de l'Esquerra de l'Eixample que promou fer més agradable i segur el recorregut dels infants a l'escola a través de valors cívics i ambientals. Així doncs, les accions promo-

Dels equipaments pactats el 2006 per l'Ajuntament de Barcelona, el 2011 només s'havien construït els pisos d'iniciativa privada.

gudes van desencadenar en l'ocupació temporal de l'espai per part de les escoles durant el Dia sense cotxes. L'èxit de l'acció va dur a l'ampliació de les voreres del carrer Comte Borrell.

Uns equipaments que no arriben

Però els anys passaven sense canvis i, el 2004, es van enderrocar les restes de l'edifici de les Germanetes dels Pobres. Dos anys més tard, el 2006, després

d'una modificació del Pla General Metropolità, l'Ajuntament de Barcelona i el Patronat de l'Hospital Clínic van signar un acord per la permuta del solar: el consistori es comprometia a cedir el 95% de la propietat de la parcel·la on s'ubicava el parc de bombers del carrer Provença a canvi que el Clínic cedís l'illa de Germanetes a la ciutat i es comprometés a construir una nova caserna de bombers a l'antiga ubicació. Amb aquest intercanvi, l'Ajuntament de Barcelona va guanyar un espai i va adquirir un compromís per edificar un institut, un centre de dia per gent gran, pisos per a joves, pisos per iniciativa privada i una escola de música. De tots els equipaments pactats el 2006, l'any 2011 només s'havien construït els pisos d'iniciativa privada.

El veïnat es mobilitza

Aquell 2011, el moviment de les indignades va dur a la creació de l'Assemblea de l'Esquerra de l'Eixample i, amb ella, un grup de persones es van decidir a actuar per reivindicar l'ús de l'espai, cansades de l'inoperància de l'administració. El mes d'octubre, durant la festa major de l'Esquerra de l'Eixample, un taller participatiu organitzat

per l'assemblea va permetre palesar la sensació generalitzada al barri de dèficit d'espais, d'equipaments i d'organització veïnal. Aleshores, l'assemblea va optar per seguir l'exemple d'experiències reeixides com Can Batlló, Can Masdeu, el Forat de la Vergonya, el Campo de la Cebada o Todo por la praxis. "Vam veure que havíem d'entrar, ocupar l'espai i anar-hi afegint gent del barri que no participava de l'assemblea de l'Esquerra de l'Eixample", relaten.

Per l'autogestió de Germanetes

La situació estratègica de l'espai i la proximitat amb diverses escoles van fer que una quarantena d'entitats, centres socials, comerços, AMPA, el grup Camí Amic o l'associació de veïns i veïnes de l'Eixample es possessin a treballar conjuntament per idear un projecte comunitari a l'espai, sota el paraigües del col·lectiu Recreant Cruïlles. La iniciativa va començar a pensar propostes amb una doble finalitat: per un costat, reivindicar la manca d'equipaments i apostar perquè siguin de gestió ciutadana i, per l'altre, buscar la peatonalització dels carrers Comte Borrell i Consell de Cent per pacificar l'espai públic i convertir-se en la primera plaça situada en una cruïlla de carrers de l'Eixample.

Arriba el Pla Buits

La situació va canviar quan, el juny de 2012, l'Ajuntament de Barcelona va obrir la convocatòria de l'anomenat Pla Buits, un conveni –renovable cada any– per gestionar dinou solars en desús de la ciutat de manera no lucrativa durant tres anys. 585 m² de l'espai Germanetes van ser inclosos en aquest

Per un costat, reivindiquen la manca d'equipaments socials del barri i, per l'altre, busquen convertir l'espai en la primera plaça situada en una cruïlla de l'Eixample

pla. Tot i que l'espai del Pla Buits només representa un 10% de la superfície total del solar, des de l'anunci de la convocatòria fins a la seva resolució, el col·lectiu Recreant Cruïlles –que reivindica l'ús pel barri de la totalitat de l'espai– s'hi va llançar de cap. Per fer visible la proposta, compten amb persones que tenen experiència en *artivism*, intervenció en l'espai públic i art efímer com, per exemple, Straddle3, Idensitat o Inside Out. Recreant Cruïlles ha organitzat arrossades, mercats de pagès i una multitud d'accions enmig de l'espai públic, que han fet que més de quatre-centes persones s'adherissin al projecte.

“El secret és promoure accions al carrer i no només lluitar per tenir representació”

Francesc Magrinà, membre de Recreant Cruïlles, de l'assemblea de l'Esquerra de l'Eixample i professor d'Urbanisme de la Universitat Politècnica de Catalunya

Qui forma part de Recreant Cruïlles?

A Recreant Cruïlles, s'hi ha ajuntat gent del món de l'associacionisme del barri amb persones que, si no fos per defensar un espai pel barri, no participarien del món associatiu. En un barri que, històricament, s'ha considerat anònim, sense associacionisme i amb la ciutadania aïllada, el grup de l'esquerra de l'Eixample s'ha convertit en una de les assemblees més actives del 15-M.

Per què creus que ha passat?

La gent que ha vingut prové de tota mena d'àmbits, però s'ha posat a treballar amb el mateix objectiu, aconseguir l'autogestió de l'espai. La diferència d'edat i de procedències ha impulsat moltes sinergies.

Com heu aconseguit captar gent diferent?

En un primer moment, l'assemblea de l'esquerra de l'Eixample es reunia al marge de l'associació de veïns, però, en un moment en què l'associació veïnal va perillar, el seu president –que també ho és de la FAVB, Lluís Rebell– va demanar suport i diverses persones de l'assemblea ens vam fer sòcies de l'associació de veïnes.

No hi participava gaire gent de l'associació?

No, el que hi havia era gent que intentava boicotejar i controlar el moviment veïnal de Germanetes. Persones de l'òrbita de convergència, vaja. Els membres de l'assemblea vam començar a participar de la junta de l'associació de veïns i vam anar acostant l'assemblea a l'associació. Ara, l'associació de veïnes dóna cobertura a Recreant Cruïlles i, alhora, podríem dir que Recreant Cruïlles ha aconseguit regenerar el teixit associatiu del barri, que estava anquilosat. Especialment, ha aconseguit capitalitzar la gent gran i fer que donin suport al moviment de Germanetes.

Què heu fet per poder regenerar el teixit associatiu del barri?

Saber treballar en comunitat amb un casal ocupat, amb l'associació de veïnes i amb accions creatives al carrer. El secret és treballar tant amb el teixit associatiu tradicional com amb el nou; promoure accions al carrer i no només lluitar per tenir representació. Volem anar més enllà de la reivindicació i ser transformadors; penso que estem promovent l'acció social al barri. Cada vegada més gent es manifesta contra les retallades a l'escola pública i les privatitzacions al Clínic. Penso que hem catalitzat el moviment veïnal del barri.

Arxiu

Com heu treballat per fer-ho?

Sempre hem tingut clar que volíem fer accions al carrer. El projecte que vam fer es presentava com un Observatori de la Resiliència Social i Ambiental de l'Esquerra de l'Eixample perquè té dos objectius principals: enfortir el teixit social del barri i fer un espai d'educació ambiental on participin entitats i centres de recerca com el CREAL, la PTR, Barcelona en Transició o Barrinar.

Per què li heu dit Observatori de la Resiliència?

Nosaltres entenem la resiliència com la capacitat de reaccionar en època de crisi, articulant el teixit social i fent accions contra el canvi climàtic i la contaminació del barri.

La densitat de vehicles que circulen pels carrers són l'aspecte ambiental més conflictiu de l'Eixample?

A l'Eixample, tenim uns grans nivells de contaminació de l'aire arran del volum de cotxes i motos que passen pels carrers. Nosaltres volem replantejar el sistema d'organitzar la mobilitat, de manera que un de cada tres carrers del barri sigui de vianants.

Com es pot reduir la mobilitat de l'Eixample?

Fent accions per pacificar els carrers durant els caps de setmana, volem demostrar que també seria positiu fer-ho entre setmana. Es tracta de promoure el canvi a través de la força de la gent. El govern de Trias es va comprometre a fer quatre superilles a l'Eixample. Per fer-ho, nosaltres pensem que s'ha de començar a través d'un projecte intermediari: els eixos de vianants per conquerir places. Tenim un lema: *De l'interior d'illa a la cruïlla plaça per arribar a la superilla.*

Per refer el pla Cerdà?

Originàriament, l'Eixample tenia un plantejament igualitari i higienista. Cerdà estava en contra de fer carrers més amples que d'altres per garantir el mateix dret a l'accessibilitat. Ara, es potencien vies com el passeig de Gràcia o la Diagonal i l'Eixample està conquerida pel cotxe. Per l'època que li va tocar viure, Cerdà no va tenir en compte el soroll ni la contaminació. Avui dia, cal separar els vehicles mecanitzats dels no mecanitzats –la bicicleta i el vianant del transport públic i el privat– perquè, com demostra el CREAL, els carrers sense cotxes registren un 30% menys de contaminació.

Desutopies

FOTOGRAFIA: Mireia Salgado

N' havia sentit a parlar. Deu ser una de les imatges que més impressionen del viatge a Corea del Sur. Treballadors i treballadores amuntegades vivint en grans blocs que són propietat de l'empresa per a la qual treballen. Jornades molt més llargues que aquelles que, ja fa un segle, s'institueixen com a dignes gràcies a les lluites del moviment obrer. L'únic símbol col·lectiu d'identitat: la marca registrada.

Desenvolupisme sense component social. Taylorisme sense fordisme. I menys keynesianisme. Industrialització en un món post? Font per alimentar el consumisme. Per sadollar les necessitats d'Orient i Occident. Canvi de la matriu productiva per produir més, no per produir millor. El model dels tigres asiàtics: fer més gran el pastís sense canviar la forma de repartir-lo i elaborar-lo.

Aquesta imatge em porta a repensar els anomenats Trenta anys gloriosos i la seva ambivalència. No volem recuperar models basats en el creixement econòmic desenfrenat i el consum de masses. Però si agafem com a bandera l'extensió

de drets socials i la construcció de societats més igualitàries, hem d'inventar noves fórmules.

Els països andins, per exemple, a les seves noves constitucions, parlen de *buen vivir* o *vivir bien*: conceptes —encara en construcció i disputa— que volen anar més lluny de la idea clàssica del *desenvolupament*. Ens permeten pensar en projectes de benestar, de garantia de drets socials, que superin el patró keynesià fordista. Una actualització *per l'esquerra* dels fonaments de l'estat del benestar post Segona Guerra Mundial.

Introduir variables com els drets de la naturalesa i la crítica al consumisme en un món de recursos finits; la revaloració del temps lliure i l'oci creatiu; les perspectives de gènere; la centralitat del respecte a la diversitat (en igualtat de drets) generant capacitats i oportunitats per poder construir projectes de vida de manera autònoma; les agendes democratitzadores no exclusivament estatalistes i la cerca de la proximitat en les actuacions públiques.

Gemma Ubasart

RODA EL MÓN

14-15

Més de mig milió de persones han buscat aixopluc a Turquia des que va esclatar el conflicte sirí

16

Els crims de guerra d'Obama: testimonis directes del programa d'assassinats selectius amb avions no tripulats dels EUA

UCRAÏNA // DISSOLTA L'URSS, L'ESTAT CONTINUA ENMIG DEL GRAN POLS EUROPEU PER FER-SE AMB L'ENTORN POSTSOVIÈTIC

La batalla d'Ucraïna

Rafael Poch-de-Feliu

Berlín

@La_Directa

La batalla d'Ucraïna té vint anys d'història. Es lliura des de la mateixa dissolució de l'URSS, el 1991. "Sense Ucraïna, Rússia mai no podrà tornar a ser una gran potència", deia a finals dels noranta el nord-americà Zbigniew Brzezinski, que posava com a objectiu occidental integrar Ucraïna a l'OTAN cap a l'any 2010. La "integració a Europa" era el preludi d'aquesta operació, a la qual Occident ha dedicat unes quantitats considerables d'esforços i diners. La màxima de Brzezinski es resumeix en dues dades. Sumats els PIB de Rússia, Ucraïna i Bielorrússia, s'aconsegueix més del 80% de la potència econòmica de l'espai postsoviètic i una població de 200 milions, cosa que permet afirmar-se com un pol geoestratègic estable al món multipolar. Impedir aquesta integració és un objectiu estratègic compartit pels EUA i la UE en la seva croada contra els BRIC.

Impedir la integració de Rússia, Ucraïna i Bielorrússia és un objectiu estratègic compartit pels EUA i la UE

Per a Alemanya, potència dirigent de la UE, Ucraïna sempre ha estat la clau del domini europeu central-oriental. A les dues guerres mundials, va ser objectiu primordial dels seus exèrcits. Avui, el seu mercat de 45 milions de persones és objectiu dels seus consorcis. Però Berlín també té una dependència considerable del gas rus; de l'altra, s'alinea amb el seu soci-vassall polonès en la política de contenció-integració de l'espai exsoviètic. No hi ha res que representi millor aquest doble vector que la situació viscuda el 8 de novembre de 2011. Aquell dia, es va estrenar la "ruta nord", un gasoducte rus que comunicava

El president d'Ucraïna Viktor Ianukóvtx amb el president de la Comissió Europea, José Manuel Durao Barroso, l'1 de març de 2010 / G. BOULOUIGOURIS

amb Alemanya a través del Mar Bàltic, eludint territoris de l'antiga URSS en litigi entre *Euroatlàntida* i Rússia. El tub, que havia estat qualificat per la Varsòvia de Donald Tusk com "un nou Pacte Molotov-Ribentrop", va ser compensat amb una carta conjunta signada pels ministres d'Exteriors alemany i polonès, Guido Westerwelle i Radoslaw Sikorski respectivament. En aquell document, Polònia acceptava el lideratge alemany en la reforma de la UE a canvi del suport alemany a la política antirusa de Polònia a l'Est. L'objectiu d'aquesta política continua sent el que Brzezinski deia fa gairebé vint anys: treure els països exsoviètics que encara estan en una "zona grisa" -a mig camí entre les influències oposades de Rússia i Occident- i integrar-los a Europa per invalidar-los en jugades integradores russes alternatives. A Moscou, aquesta política s'anomena la *Idea Jagellonskaia*, una reedició de l'expansió polonesa cap a l'Est, afirmada per la unió personal del Gran Duc lituà Jogelló

i la reina Eduvigés a partir de 1386. Aquella unió federativa va dominar, durant el segle xv, l'espai avui en litigi entre el Bàltic i el Mar Negre, per això l'analogia moscovita. La carta conjunta de Westerwelle i Sikorski va tenir "un ampli suport entre els membres de la UE", apunta una nota del Ministeri d'Exteriors polonès. En aquest context, s'arriba a la cimera que la UE celebrarà a Vinius, capital de Lituània, els dies 28 i 29 de novembre, amb la innocent proposta de signar un document d'integració amb els països que avui componen una certa zona Jagellonskaia postsoviètica ampliada: l'Azerbaidjan, Bielorrússia, Ucraïna, Armènia, Moldàvia i Geòrgia -l'anomenada *Associació Oriental*. Des de Berlín, Merkel va subratllar la seva política dual al Bundestag dient que aquesta iniciativa "no es dirigeix contra Rússia" ni suposa "un instrument d'ampliació de la UE".

En el "partit de la guerra" d'Euroatlàntida, hi havia una certa ansietat i moltes ganes de donar una puntada al baix ven-

tre a Rússia per venjar-se de la victòria que Moscou va aconseguir a Síria, quan va desmuntar, amb un acord, els desitjos d'intervencionisme militar de França, el Regne Unit i sectors del complex de seguretat de Washington -un desig que no entusiasma a Berlín. Hi va haver molta arrogància *bananera* cap a Ucraïna. Alemanya va exigir que Kíev li lliurés Iúlia Timoshenko, una oligarca ucraïnesa empresonada per corrupció, que es diferencia principalment dels seus adversaris de Kíev perquè defensa una línia occidentalista pel seu país. Però el pitjor era l'agenda econòmica i política que oferia l'Associació Oriental per a Ucraïna: incompatibilitat amb la integració duanera i econòmica amb Rússia (és a dir, un enorme perjudici per a la indústria dels magnats de Donetsk), pujada d'un 40% de les tarifes del gas i la calefacció per a la població local, congelació salarial, ajustament d'austeritat, baixada de subsidis energètics i eliminació gradual dels agropecuaris. I tot això, sense cap compensació per part de la UE i amb una oferta creditícia de l'FMI molt desfavorable, va explicar el primer ministre ucraïnès, Nikolai Azàrov. Per tot això, Ucraïna no signarà l'Associació Oriental i, en el seu lloc, advoca per l'enteniment que promou Moscou en el marc de la seva pròpia jugada d'integració duanera amb el Kazakhstan i Bielorrússia. La premsa alemanya, que com sempre només esmenta "el xantatge de Putin a Ucraïna",

Ucraïna no signarà l'Associació Oriental i, en el seu lloc, advoca per l'enteniment que promou Moscou

treu foc pels queixals per aquesta derrota. Ucraïna és un gran país que es troba al mig de la falla tectònica Est-Oest. La seva població i la seva cultura tenen tants elements occidentals (a Galítsia) com eslaus orientals agermanats a Rússia, a l'est de Kíev i a Crimea. No està interessada en moviments radicals, sinó que intenta *surfejar* entre ambdues forces. La decisió de no signar l'Associació Oriental "no canvia res de l'estratègia de desenvolupament d'Ucraïna", que no dóna l'esquena a la UE, diu Azàrov. Rússia juga les seves cartes una mica millor que fa uns anys, però la tendència és de perdre posicions. Caldrà veure com capitalitza Moscou l'actual deriva desintegradora de la UE sota l'obtús lideratge alemany. La batalla d'Ucraïna continua. ◀

RODA EL MÓN

L'ORIENT MITJÀ // MÉS DE MIG MILIÓ DE PERSONES HAN BUSCAT AIXOPLUC A TURQUIA DES QUE VA ESCLATAR EL CONFLICTE SIRIÀ

Vides refugiades

Víctor González Clota

Kilis (Turquia)

@La_Directa

Més de mig milió de persones sirianes viuen refugiades a Turquia avui dia, segons xifres del registre de l'ONU. El nombre podria arribar gairebé a un milió si es compten les que no estan inscrites com a tals. La gran majoria es concentren al sud, a la zona fronterera amb Síria. Aquesta regió ha viscut de prop els enfrontaments entre les tropes de Baixar al-Assad i la Exèrcit Lliure Sirià (ELS). La ciutat d'Alep, massacrada al llarg dels dos anys i mig de guerra, es troba a 50 quilòmetres escassos de la frontera. Entre el col·lectiu refugiat, cadascú s'ha establert en funció del que li han permès les seves possibilitats. Diverses formes de vida d'un col·lectiu divers que habita dins una mateixa ciutat.

DE LA UNIVERSITAT AL CARRER

L'estiu de 2013, es va produir l'èxode de refugiades més important des de l'inici de la guerra, amb l'arribada massiva de gent no només al sud de Turquia, sinó a tots els països fronterers amb Síria. A Turquia, les onades de persones que fugien de la guerra es van concentrar a ciutats limítrofes com Kilis, en una àrea on un terç de la població ja són persones sirianes refugiades. Aquest nombre tan elevat s'explica per l'oferiment d'aixopluc anunciat pel govern turc a l'inici de la guerra i també pel fet de ser un dels destins que, aparentment, presentava unes possibilitats més altes de trobar feina.

Tanmateix, la zona s'ha col·lapsat, ja que ni les previsions més alcistes no podien imaginar que, durant els darrers sis mesos, més d'un milió de sirianes fugirien de casa seva cap a llocs més segurs. A Turquia, des del maig fins avui, la població refugiada s'ha doblat, segons les xifres oficials de l'ACNUR. El sistema d'ajuda a les refugiades s'ha desbordat i totes aquelles que no tenen prou diners

Campament de refugiades sirianes en un parc als afores de la ciutat de Kilis / IVAN LLOP

per allotjar-se en pisos de lloguer o hotels s'han vist abocats a viure als parcs o a les mesquites temporalment, mentre esperen poder entrar en algun dels camps controlats pel govern turc en col·laboració amb la Mitja Lluna Roja.

Després de viure durant setmanes a la intempèrie, el grup d'Ahmad va ser recol·locat en un nou camp de tendes

A les acaballes de l'estiu, Ahmad Latta, de dinou anys, va arribar d'Idleb, una ciutat propera a Alep que ha estat castigada per l'exèrcit d'Al-Assad des dels inicis de la guerra. Estava cursant el primer curs de la carrera d'econòmiques a la universitat, però va haver de deixar d'anar-hi per motius de seguretat. Pel seu compte, va marxar cap al Líban, on va treballar com a paleta durant prop de dos mesos, però la manca de diners i la vida clandestina que havia de dur el van fer tornar

a Idleb. Des d'allà, va creuar la frontera cap a Turquia amb tota la seva família: el pare, la mare, una germana petita i el germà gran, que és sordmut. En arribar a Kilis, van descobrir que l'únic lloc on podien anar a dormir era el carrer. A Turquia, els camps estan plens -superpoblats- i no admeten més gent refugiada. La planificació del govern turc -conservador i populista- va ser a curt termini, ja que s'esperava una solució ràpida del conflicte. Però no ha estat així.

Ahmad i la seva família, juntament amb uns centenars de persones més, van aixecar les seves tendes en un parc dels afores de la ciutat. Amb plàstics, cartrons reutilitzats, algunes mantes i pals, van construir haimes i van restar allà, oblidades, sense menjar ni aigua ni metges que les visitessin. Vivien dels estalvis o amb feines ocasionals de mig dia carregant sacs d'un lloc a un altre.

Gent amable, sincera i hospitalària. Molt hospitalària. Compartien el poc -o gens- que tenien, humils, discretes i aferrades a la realitat que els havia dut d'estudiar a la universitat -o, en el cas

del seu pare, de donar classes- a dormir i passar el dia enmig d'olles fumejant, cistelles de bàsquet en desús i mainada que corre amunt i avall sense sabates, bruta i rebuscant tot el dia entre les deixalles. La classe més baixa de les refugiades, aquelles a qui mata més l'espera i la incertesa de no saber què serà d'elles que no pas la gana o el fred.

Més d'un milió de sirianes han fugit de casa seva cap a llocs més segurs durant els darrers sis mesos

Finalment, després de viure durant més d'un mes a la intempèrie, el grup d'Ahmad va ser recol·locat en un nou camp de tendes semblants a les d'un hospital de campanya. Un camp on el govern turc no deixava entrar periodistes ni membres de les Nacions Unides i on el col·lectiu refugiat estava incomunicat amb l'exterior, si no fos pels enginyosos esforços de la gent per connectar-se a Internet. Al llarg dels dies següents, vam entendre l'opacitat del govern turc. Les refugiades van estar més de 48 hores sense menjar, inclosa la canalla, uns fets que l'executiu de Recep Tayyip Erdogan s'apressa a amagar per no tornar a rebre crítiques sobre la manca de planificació. I aquesta opacitat s'ha transformat en presó per a moltes persones -entre elles, Ahmad-, que en volen fugir. El jove sirianès mostra disposat a tornar al seu país i fer el que calgui, fins i tot lluitar, diu. "És el meu país i faré el que sigui per ell, *Inx Allah*". Una frase tan repetida com l'argument més moderat del simple retorn a casa, a la quotidianitat de viure d'una manera normal i digna.

'CONTAINER CITY'

Just al sud de Kilis, a la regió fronterera amb Síria, hi ha el camp de refugiades més gran de Turquia, l'anomenada *Container city*. Segons les xifres ofici-

als, hi viuen 2.000 refugiades sirianes, però, tenint en compte la massificació, no seria descabellat dir que hi viu el doble de gent. Es considera un camp tranquil, amb una bona convivència entre les refugiades i les forces d'ordre internes, cosa que, suposadament, és conseqüència de les bones condicions en què viuen les primeres.

Des de l'arribada massiva de refugiades, el preu dels lloguers i els aliments ha augmentat considerablement

Amb una presència molt més gran de dones, mainada i gent gran que no pas de joves i homes, la vida al camp és calmada i pausada. L'indret compta amb els elements bàsics que podria tenir qualsevol poble o ciutat. Hi ha escoles, mesquites, dispensari mèdic... També hi ha un mercat -on aconsegueixen aliments amb les 80 lires mensuals que reben per cap- i, fins i tot, alguna gent ha obert negocis dins el camp: botigues de roba, estancos o paraderes on pots trobar tant galetes com barrets. Un altre element destacat és el sistema de clavegueram, que dona sensació de pulcritud al camp, també gràcies al servei de neteja que hi treballa.

Distribuïts en diversos carrers amb noms i números, els barracons poden allotjar força persones, fins a deu és habitual. La majoria dels habitatges reben senyal de televisió per satèl·lit gràcies a les antenes parabòliques i els televisors que les refugiades s'han endut de Síria en algun dels viatges constants que fan, tant per comprar o recuperar béns com per treballar. La vida que fan les refugiades sembla força rutinària, fins i tot monòtona. Les reformes a l'entrada de les cases, els petits jardins o els horts mostren una població que s'acomoda, conscient que tot indica que la situació s'allargarà. El camp ja fa un any i mig que està obert i la seva població ha decidit fer-se'l tan seu com pugui. Una imatge típica pot ser la d'un grup de joves prenent el te fora el barracó. Seuen, esperen i observen amb paciència extrema la tranquil·litat que es respira. Una tranquil·litat que no destorben ni els morters que impacten just al turó del costat, entre Síria i Turquia.

LA VIDA DES DE LA TERRASSA

Regentava una gasolinera i altres negocis a Azaz (nord-oest de Síria) que, pel que es veu, donaven bons beneficis. Hassan (nom fictici) té 38 anys i no vol que esmentem el seu nom real, però no té cap problema a l'hora d'explicar-nos el seu cas i la seva visió. Ja fa anys que té molta relació amb el sud de Turquia

Des de la casa d'en Hassan, es pot veure la carretera que porta a Síria / IVAN LLOP

per qüestions d'intercanvi de productes, segons diu. Potser és un eufemisme per evitar dir contraban, molt estès a la regió, o potser no. El fet és que, quan va esclatar el conflicte, Hassan va fugir d'Azaz, que aleshores era un feu de l'ELS i que, a poc a poc, va caure sota el domini d'Al-Nursa, un dels grups gihadistes més poderosos. Llavors, es va dirigir a una casa d'estiueig que regentava a l'oest del país. Allà, una bomba va destrossar l'habitatge i, miraculosament, ell i la seva família van sobreviure. Va decidir marxar definitivament.

L'estiu de 2013, es va produir l'èxode de persones sirianes més important des de l'inici de la guerra

Ara, a Kilis, viu en un apartament de lloguer, un luxe poc comú que només es pot permetre alguna gent i, a la vegada, motiu de preocupació a la zona. Des de l'arribada massiva de refugiades, el preu dels lloguers ha augmentat considerablement, igual que el dels aliments. De fet, l'augment de gent i de capital ha provocat una petita inflació regional. I això, com assenyalen diverses veus turques,

entre elles, la de Cagın Senturk (radiòleg de l'hospital de Kilis), "és un tema clau, ja que els turcs estem acostumats a viure en climes d'inestabilitat, però, quan se'ns toca la butxaca... és quan esclata tot". La convivència pot presentar dificultats, ja que la relació entre la població turca i la població àrab, en general i històricament, no ha estat mai bona. Ara, una i altra es llancen acusacions mútues. Una part es queixa, explica Cagın: "De l'apropiació d'espais com l'hospital, on ara només atenen sirians". L'altra, com afirma Hassan: "Del tracte de menyspreu que ens mostren de vegades, com si no entenguessin que hem vingut aquí forçats".

Els petits privilegiats com Hassan són, a la vegada, els que es relacionen més amb la població del país d'acollida. Alguns, com en el seu cas, perquè són propietaris d'algun tipus de transport comercial que, quan la frontera és oberta, viatja entre Síria i Turquia per portar tot tipus de productes, que es venen al mercat negre. Hassan sap que ell és dels que viuen millor d'entre els seus, però, malgrat tot, des de la seva terrassa, en un petit cobert des d'on es veu Síria i s'escolten les bombes, continua enyorant el seu país i desitjant tornar-hi el més aviat possible. Mentrestant, espera amb el seu got de cafè àrab a la mà, una cigarreta entre els dits i la vista clavada a la carretera. ◀

A la 'Container City', malgrat tot, la vida és pausada i monòtona / IVAN LLOP

Defensem les defensores de drets humans a Mesoamèrica!

EUA // EFECTES DEL PROGRAMA D'ASSASSINATS SELECTIUS AMB AVIONS NO TRIPULATS DELS ESTATS UNITS

“Quan el cel és gris, els **drones** no volen”

Amy Goodman (Alai) /
Redacció Directa
Nova York
@La_Directa

“**A**bans no temia els avions no tripulats, però, ara, quan els veig sobrevolar-nos, em pregunto: seré la propera víctima?”, diu Nabila ur Rehman, una nena de nou anys d'edat de Ghundi Kala, al nord-oest del Pakistan, que va resultar ferida en un atac nord-americà amb avió no tripulat (*drone*) fa un any. La seva àvia va morir. El seu germà, Zubair, també va resultar ferit. El seu cas ha tornat a centrar l'atenció en el polèmic programa d'assassinats selectius de l'estratègia de guerra del president Barack Obama a escala mundial.

Nabila i el seu germà Zubair, que té tretze anys, són part del creixent nombre de víctimes d'atacs amb avions no tripulats, però la seva situació és especial, ja que van aconseguir comparèixer davant el Congrés nord-americà al costat del seu pare, Rafiq ur Rehman, per brindar testimoniatge sobre l'atac i sobre com va destruir la seva família. La seva història es relata en un documental anomenat *Unmanned: America's Drone Wars*. Al documental, Rafiq, un mestre d'ensenyament primari, descriu així el que va passar aquell dia:

“Abans que ocorreguessin els atacs, gaudíem de la vida. Eren les 14:45 del 24 d'octubre de 2012. Després de finalitzar les classes, em vaig dirigir al poble a comprar material escolar”. Quan va tornar, li van dir que la seva mare havia mort. Hi havia un cràter al seu jardí. La seva mare estava collint *okra* amb els infants. “Aquí és on van matar la meua mare. Com se sol dir, era un tresor. Solia explicar-li els meus problemes. Ella em consolava i em feia oblidar les preocupacions. La meua família ha quedat destruïda des que van

matar la meua mare”. En total, nou criatures van resultar ferides a conseqüència de l'atac. L'acció va seguir els paràmetres típics: una escomesa inicial, seguida d'un segon atac dirigit contra la gent que es va apropar a socórrer les persones ferides.

Davant el Congrés nord-americà, Zubair va afirmar: “Quan el *drone* va llançar el primer atac, el terra va tremolar i es va aixecar un fum negre. Es percebia una olor tòxica a l'aire. Vam córrer, però, minuts més tard, l'avió va tornar a disparar. La gent del poble va venir a ajudar-nos i ens va portar a l'hospital. El matí següent, em van operar”.

Els atacs també són dirigits contra les persones que acudeixen a rescatar les víctimes o a buscar les supervivents, segons denuncia un informe recent d'Amnistia Internacional. Les testimonis i les víctimes que sobreviuen els atacs detallen el

terror i el pànic que senten quan els *drones* les sobrevolen. Els atacs contra les persones que acudeixen al rescat constitueixen crims de guerra.

El president Obama defensa sistemàticament la precisió i la legalitat del programa d'assassinats selectius. Tanmateix, la noia que ell mateix ha elogiat com a heroïna dels drets humans, Malala Yousafzai, de setze anys d'edat, el va confrontar sobre el tema recentment. Yousafzai és la jove estudiant pakistanesa a la qual un grup de talibans armats va disparar al cap pel fet de donar suport públicament a l'educació de nenes i dones. Molta gent va pensar que guanyaria el Premi Nobel de la Pau aquest any. Si bé la Casa Blanca no va fer comentaris públics, Yousafzai va emetre un comunicat sobre la seva visita a la família Obama, on explicava: “Li vaig expressar la meua preocupació davant el

fet que els atacs amb *drones* estimulen el terrorisme. Moltes persones innocents moren en aquests atacs, fet que provoca ressentiment entre la població pakistanesa. Si centréssim els nostres esforços en l'educació, aconseguiríem un gran impacte”.

Cada vegada hi ha més resistència a la guerra amb avions no tripulats d'Obama. A Syracuse, cinc activistes contraris als atacs amb *drones* que van ser jutjats, i absolts, per bloquejar l'entrada de la base aèria Hancock Field de la Guàrdia Nacional. En una conferència organitzada per Code Pink, una ONG antimilitarista i antiimperialista dels EUA, Brandon Bryant, exoperador del programa nord-americà de *drones* Predator, va parlar sobre l'horror de matar civils innocents i la síndrome d'estrès posttraumàtic que va patir com a conseqüència. “Ens van donar permís per disparar contra aquelles persones, però la seva manera de reaccionar em va fer dubtar de la seva participació. Crec que, probablement, es trobaven al lloc equivocadament en el moment equivocadament. M'han acusat d'usar imatges poètiques per descriure-ho, però jo vaig veure aquell home dessagnar-se. La seva cama dreta va ser mutilada per l'atac i es va dessagnar a través de l'artèria femoral. Ho vaig veure a la pantalla de l'ordinador de control. Estava *pixelat*, però es podia veure que era un ésser humà. També es podia veure el que estava fent i el cràter provocat per l'avió no tripulat”.

“Es va dessagnar a través de l'artèria femoral, ho vaig veure a la pantalla de l'ordinador de control”

Tot i que només cinc membres del Congrés (tots del Partit Demòcrata) van assistir a escoltar el testimoniatge de la família ur Rehman, les paraules del jove Zubair van quedar registrades. Es tracta d'un testament molt dolorós sobre la política dels anomenats assassinats selectius amb avions no tripulats impulsada pel president Obama. Zubair va afirmar: “Ja no m'agrada el cel blau. De fet, ara, prefereixo el cel gris perquè els avions no tripulats no volen quan el cel és gris i, durant un breu període de temps, la tensió mental disminueix i el temor es calma. Però, quan el cel es buida, els avions no tripulats tornen i, amb ells, la por”.

Un grup de manifestants protesten contra els atacs amb *drones* a Multan, el Pakistan, el 30 de maig d'enguany / M. ABBASS

/ NÚRIA FRAGO

EXPRESSIONS

“No hem inventat l'èuscar ni el heavy”

El grup basc Su Ta Gar visita València i Barcelona, on participarà al festival EH Sona

Xabi Bastida és el guitarrista i un dels fundadors –amb el cantant Aitor Gorosabel– del mític grup basc de heavy metal Su Ta Gar, autor d'himnes inesgotables com “Jo Ta Ke” o “Mari”. El 30 de novembre, tocaran per primera vegada en el marc del festival de música basca EH Sona, on presentaran el seu nou disc *Bizirik gaude* (Som vius, en català), el desè enregistrat en estudi.

Carles Masia
@La_Directa

Després de 25 anys de trajectòria, el títol del nou disc és tota una declaració d'intencions?

Volem dir que la societat és viva i no ha de cedir davant el xantatge que fan els mandataris amb l'exclusa de la crisi, ja que estan desmantellant tot el que ha costat tants anys d'aconseguir mitjançant la lluita obrera. Però ens agraden els títols que es puguin interpretar de diverses maneres. De fet, al disc, també parlem de la història del grup, de coses que ens han passat durant tots aquests anys, i ens agrada que la gent hi inclogui tot el que es pugui imaginar.

“Amb l'exclusa de la crisi, estan desmantellant tot el que ha costat tants anys d'aconseguir mitjançant la lluita obrera”

No creieu que, quan es diu que la vostra aportació més important és que feu heavy metal en basc, es deixa en segon pla el vessant musical?

És evident que, en l'aspecte de l'idioma, som pioners, però jo sempre dic que nosaltres no hem inventat l'èuscar ni el heavy metal. No va ser premeditat. Quan vam començar a fer música, un company ens va fer la lletra d'una cançó en castellà i, quan la cantàvem, ens sentíem una

mica estranys. Llavors, li vam demanar si ens podia escriure un text en basc –era la cançó “Jo Ta Ke”– i de seguida ens hi vam identificar molt. Per a nosaltres, cantar en basc és, senzillament, natural.

També dediqueu una cançó a Iñigo Cabacas (un seguidor de l'Athletic Club que va morir l'any passat arran de l'impacte d'una pilota de goma disparada per l'Ertzaintza). D'on neix la iniciativa?

Aquesta cançó (“Txakurrrak Solte”) és la més ràpida i *canyera* del disc. Normalment, primer componem la música i després la lletra. I una cançó així demana una lletra dura. Ja ha passat més d'un any de la mort de l'Iñigo Cabacas i encara s'estan discutint coses com quins agents s'han d'imputar, quin comandament va donar l'ordre de carregar... Aquesta cançó reflecteix la ràbia que acumula gran part de la societat arran de la impunitat que té la policia i la gent poderosa i de la doble vara de mesurar que existeix en casos així. D'altra banda, també volíem enviar un missatge de solidaritat a la família i les amistats de l'Iñigo.

Durant aquests anys, també heu estat testimonis de l'evolució de l'anomenat conflicte basc, un dels temes que sempre han estat presents en la vostra carrera. Amb el nou horitzó de l'alto el foc, veieu possible el procés d'autodeterminació?

És complicat, el tema està força estancat. Crec que el procés no es pot estar aturant tota la vida, per això ara tenim un ull girat cap a Catalunya, per veure

què passa amb el referèndum. El que queda molt clar és que, a nosaltres, ens agradaria que el poble pogués decidir el seu futur.

“Tenim un ull girat cap a Catalunya per veure què passa amb el referèndum”

Fa poc, heu pogut superar els boicots que, diverses vegades, us han impedit actuar a Madrid. Quines sensacions heu tingut?

Després de suportar multitud d'entrebancs –incloent-hi anulacions de concerts amb entrades venudes–, ens ha fet molta il·lusió poder tocar-hi tres vegades en dos anys. D'una banda, sembla que tot s'ha tranquil·litzat una mica, però tampoc n'hi ha per llançar coets. A Berri

D'esquerra a dreta:
Xabi Bastida, Igor Diez, Galder Arrillaga i Aitor Gorosabel, els membres de Su Ta Gar
/ XANTI RODRIGUEZ

Txarrak, Fermin Muguruza i Soziedad Alkohólika, els han obligat a suspendre algun concert. Així doncs, no podem dir que és una cosa del passat, però esperem que aviat ho sigui.

Heu fet més de 900 concerts, alguns amb grups mítics del panorama internacional. Quin és el proper projecte que us plantegeu?

Acabarem la gira estatal a principis de gener, però ja pensem en visitar algunes ciutats europees a la primavera. La intenció és gaudir tocant. ◀

Su Ta Gar

Nou disc: *Bizirik Gaude*
Concerts:
29 de novembre:
Almàssera, l'Horta (Rock City)
30 de novembre:
Barcelona (Razzmatazz II)
Festival EH Sona

EXPRESSIONS

Contra la vida atrafegada

Una exposició presenta diferents alternatives al consumisme i les seves conseqüències

Núria Martí
@La_Directa

Apunts (a punt) per al decreixement és una exposició d'arts visuals i plàstiques que pren el decreixement com a punt de partida per mostrar la inèrcia social de produir i consumir i, a la vegada, oferir alternatives noves i diferents en tots els aspectes quotidians. El recull d'obres es basa en una reflexió constant sobre els nostres hàbits i el sistema mercantil i productiu en què ens trobem immerses, que no permet que ens pensem com a persones, sinó només com a simples consumidores. Les artistes valoren com fer les coses, l'art és a tot arreu, però el més important és com es fa. Cal trobar el moment i les persones adequades que ens permeten treballar en llibertat, amb una llibertat d'acció total, insisteixen: "Ser qui ets i permetre-ho als altres". És molt important entendre el lligam que hi ha entre l'art i la vida i aconseguir portar-lo a l'espai pràctic; el que es diu creació biomimètica, anar d'acord amb la vida.

El grup d'artistes Cargol treu banya sorgeix de la tercera Convocatòria d'Arts Visuals organitzada per la Casa Elizalde, on van presentar l'exposició *Apunts (a punt) per al decreixement*, que va resultar ser el projecte guanyador. El punt de partida i el lema de la convocatòria era *Missió possible* i buscava fomentar l'art compromès amb l'entorn social i l'experimentació estètica. I així aquest col·lectiu format per Marta Darder, Adolf Alcañiz,

Maria Duran, Carles Hac Mor i Esther Xargay han creat les seves obres a partir d'aquesta premissa.

Les organitzadores creuen que és indispensable barrejar el conjunt d'obres i estils en un mateix espai perquè evocin escenaris diferents. En paraules d'Esther Xargay: "Calia ocupar una sala d'art" i que aquest espai de creació comú permetés la conjugació de diverses expressions que responen a un mateix context i mistatge social: des de l'art més plàstic i tangible fins a *performances* que ens qüestionen realitats establertes i acceptades.

La mostra reflexiona sobre els nostres hàbits i el sistema mercantil i productiu en què ens trobem immerses

L'exposició es divideix en quatre espais: la sala Carme Biada gran, on s'exposa una videocomposició que recull les entrevistes a vuit col·lectius; la sala Carme Biada petita, on trobarem *Himnes del No-Ésser*, una videoprojecció sobre una catifa de cendres amb un poema de Carles Hac Mor; el pati, on hi ha l'*Hort urbà*, i per últim, l'entrada i la sala Montserrat Roig, on es recull la *Poètica del cargol o objeccions al creixement*.

En aquesta última sala, s'exposa una mostra de peces de diferents formats elaborades amb materials reciclats o naturals: *Llençol llançat a terra*, el resultat d'una acció plàstica de Carles Hac

Mor; composicions estètiques d'Esther Xargay com *Fusió* o el poema *Renda Bàsica*; obres de Marta Darder com *Cave Canem* (usant la formulació llatina de la frase *compte amb el gos* aplicada a un

'Barca de terra i canyorgue', una obra de Marta Darder / NÚRIA MARTÍ

gran cargol construït a partir de canyes o *canyorgue*, com diu l'autora) o *Barca de terra*, que escenifica pròpiament la biomimesi, o la reflexió i la plasmació de la concepció de l'espai en general, esce-

ja som

1845

subscriptores

informa't, constrasta, comparteix i... subscriu-t'hi

Ous de Can Piella, una mostra d'agricultura autogestionada que ofereix una via cap al decreixement / NÚRIA MARTÍ

Un fragment del poema "Renda bàsica" d'Esther Xargay / NÚRIA MARTÍ

nificada amb les seves composicions de cinta adhesiva.

Així doncs, aquesta exposició permet explorar i aprofundir en les diferents alternatives diàries que se'ns plantegen, però també aborda el contingut i el missatge del decreixement des del punt de vista de l'art, de la creació manual més efímera que busca expressió o un simple divertiment. El canvi és possible des de qualsevol perspectiva proposada i és absolutament necessari que sigui així perquè la repercussió sigui total. ◀

Apunts (a punt) per al decreixement

Espai: Centre Cultural La Casa Elizalde
C. València, 302, Barcelona
Dates: Del 12 de novembre al 20 de desembre de 2013
Més info: treubanya.tumblr.com i casaelizalde.com
Activitats complementàries:
Energia lliure. Recital de poesia i concert
28 de novembre a les 19:30h
Tot semblant decreixement, vuit col·lectius que ja el conreen
Debat i trobada amb representants dels col·lectius presents
12 de desembre a les 19:30h

Les protagonistes de l'exposició:

CAN MASDEU: Projecte que neix de l'okupació d'una terra vetada i en desús. Impulsor de projectes d'horts comunitaris, ha creat una relació comunitària integrada per un centenar de persones i que respon a la demanada veïnal d'accés a la terra. L'autogestió de Can Masdeu la dinamitzen les seves habitants, que també fomenten i participen de la vida associativa del barri, a més d'organitzar menjars i festes populars.

CAN PIELLA: Col·lectiu que sorgeix amb la voluntat de recuperar la masia que té el mateix nom per "provar antigues i noves formes de viure i de treballar", expliquen elles mateixes. Representen una alternativa al sistema dominant a partir de l'autonomia i la feina a l'hort comunitari. Reivindiquen la recuperació de la terra, els cultius de proximitat i la inserció social. Se situen totalment al marge del capital. L'espai i la gent que l'impulsava van ser desallotjats el 15 de maig de 2013.

COOP57: Serveis financers ètics i solidaris. És una cooperativa que, a partir de recursos propis, ofereix préstecs i impulsa projectes d'ocupació, cooperativisme, associacionisme i solidaritat que fomentin la sostenibilitat basant-se en principis ètics.

"Gestionem els nostres recursos amb criteris democràtics i de transparència".

COOPERATIVA INTEGRAL CATALANA: Proposta constructiva, de desobediència i d'autogestió per construir la societat des de baix i recuperar les relacions humanes efectives. L'autogestió i l'autoorganització permeten actuar en un escenari lliure i lluny de les estructures del sistema.

AUREA SOCIAL: És un projecte d'iniciativa col·lectivitzada i autogestionada de la Cooperativa Integral Catalana que desenvolupa diverses activitats. Una revolució integral que advoca per compartir mitjançant la reciprocitat espontània, el suport mutu i els llaços de confiança.

LA CIUTAT INVISIBLE: Projecte cooperatiu i autogestionari que persegueix la construcció d'alternatives laborals per combatre la precarietat actual. Potenciar i construir xarxes d'intercooperació i economia solidària, reorganitzar i reprendre la política a escala local. Aquests objectius han contribuït a la llibreria crítica i la comunicació gràfica i han desembocat en projectes de recerca social i d'intervenció comunitària.

TARPUNA COOPERATIVA: Cooperativa mixta d'iniciativa social que promou projectes de millora del medi ambient viables econòmicament. Treballa en diversos àmbits: agricultura urbana, social, estalvi energètic, divulgació, consum responsable i innovació social. S'organitza entre les treballadores, les consumidores i les col·laboradores i obre les portes a tothom qui vulgui sumar-s'hi.

DIRECTA: Mitjà de comunicació horitzontal, assembleari, autogestionat i descentralitzat que entén la comunicació com una eina de transformació social. Vol ser un instrument de visualització dels moviments socials i dels projectes polítics, socials i culturals que ofereixen una alternativa. No es troba supeditat a cap grup econòmic o polític, fet que li permet ser crític amb el poder.

LA XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA: Coneguda com a XES, sorgeix d'un llarg procés entre cooperatives catalanes per construir un altre món possible a partir de l'assaig de noves maneres de treballar, consumir i invertir, fet que demostra que és possible crear empreses eficaces, democràtiques, equitatives i sostenibles.

MUERDO
"TUCANDO TIERRA"
SENSIBILITAT A FLOR DE PELL

KASBA MUSIC

ÉS TAMBÉ CANÇÓ

kasba www.kasbamusic.com

LAGOALALAGA
"TROTICES DE CURB"
SENTIMENTS APRECIABLES

EXPRESSIONS

Albert Camus, cent anys incomodant el poder

El Ministeri de Cultura francès retira la subvenció a les activitats programades per celebrar el centenari del naixement de l'escriptor

Txema Seglers
@La_Directa

Ara fa cent anys, a Algèria, en el si d'una família pobre i humil, va néixer un noi amant del futbol i del Mediterrani. Aquest petit vailet seria, anys després, un insubornable humanista defensor de la llibertat, la justícia i la rebel·lió. L'any 1957, tres anys abans de la seva mort i enmig d'una gran polèmica, va rebre el premi Nobel de Literatura. Però la incomoditat que genera la figura de l'escriptor Albert Camus no s'apaga, sinó que continua esferint la consciència de la classe benpensant. Un exemple de la malvolença institucional és el silenci mostrat per diferents institucions franceses com la Biblioteca Nacional François Mitterrand, el Centre Pompidou o el Ministeri de Cultura davant el centenari de l'autor. Un silenci i un oblit que sorprenen si tenim en compte que, fa tot just un any, el president Sarkozy plantejava traslladar les restes mortals de l'autor de la regió del Luberon al Panteó de les Lletres Franceses. Què succeeix amb la figura d'Albert Camus?

D'HOMENATGE A PETITA MOSTRA

La celebració del centenari pel naixement de l'autor de *L'estranger* ha posat de manifest la tensió que provoca, encara, la seva figura. Sens dubte, el poder no oblidà, malgrat el seu joc de desmemòries. I el seu silenci es converteix en una tempesta eixordadora. Des de l'inici, la polèmica ha embolcallat l'homenatge. El Ministeri de Cultura francès es disposava a destinar 400.000

euros per finançar el projecte dins el programa Marsella Capital Cultural Europea 2013. Però les discrepàncies entre el comissariat de l'exposició i l'alcaldessa d'Ais-en-Provença van provocar la cancel·lació de les mostres. A causa de la creixent tensió, finalment, la titular socialista de Cultura va decidir cancel·lar la subvenció. El que havia de ser un homenatge a l'escriptor algerià ha acabat sent un petita mostra, titulada *Camus, Citoyen du monde* (Camus, ciutadà del món), que va començar el 5 d'octubre a la Cité du livre d'Ais-en-Provença sense cap ajuda per part de l'Estat.

El que havia de ser un homenatge a l'escriptor nascut a Algèria ha acabat sent una petita mostra

La filla i gestora del llegat de l'escriptor, Catherine Camus, assenyalà que no sap els motius ni les raons de la cancel·lació de les mostres. Ara bé, no té cap dubte de les lluites polítiques i d'ègos que hi ha hagut entre la intel·lectualitat parisenca durant la preparació de les dues exposicions fallides. Com si fos la premonició d'una de les seves obres, *El malentès*, la figura d'Albert Camus continua immersa en un debat constant. Però les discrepàncies polítiques no sorprendrien ningú si no fos perquè parlem d'un autor profundament incòmode per a la França més oficial. Quan l'intent de silenciar un escriptor resulta tan perdurable, l'ombra il·lumina per si mateixa.

Poques vegades a la literatura l'obra d'un autor i la seva vida s'enllacen amb tanta

passió i dramatisme com en Albert Camus. Enfront el silenci de les institucions franceses, la contundent resposta de la ciutadania d'Aix-en-Provence: la mostra del 5 d'octubre s'ha celebrat gràcies a ells. Com recordava la seva filla, no cal que hi participi cap institució, a la mostra, perquè com va escriure Camus: "L'escriptor ha d'estar amb qui pateix la història, no amb qui la fa". I contra l'oblit, creix l'interès per la seva obra, cada cop més imprescindible per entendre les incerteses dels nostres temps.

CAMUS, EL SOLITARI SOLIDARI

Ara bé, tota aquesta polèmica al voltant de l'autor revela un fet interessant de la relació entre un pensament llibertari i humanista com el de Camus i l'establishment violent del poder. En efecte, la figura de l'escriptor algerià és profundament incòmode per a la classe benpensant. El seu origen humil, la infantesa feliç i pobre al desert africà, la comprensió del patiment i la voluntat ferma de lluitar per la dignitat de la seva gent recorden sovint a la gran nació francesa la misèria de les seves pròpies vergonyes en temes com la colonització i la immigració. Alhora, la seva obstinada defensa de tota causa solidària i justa va desemmascarar la hipocresia de molts autors de l'esquerra francesa. La seva filla Catherine explica

Albert Camus va denunciar sempre els horrors de tots els totalitarismes

que, una nit, quan era petita, va trobar el seu pare al menjador de casa tot angoixat i li va preguntar si estava trist. La resposta de Camus no podia ser més humana: "No estic trist filla, estic sol". D'aquesta fragilitat humana del solitari solidari és d'on Camus extreu tot el coratge i tota la convicció. La seva solidaritat amb la gent desafavorida i menyspreada per l'abstracció de la història recorda a la França oficialista la sang i l'odi que taquen la seva bandera.

Camus era el *piec-noir* lliure d'ideologies quan Europa es trencava en mil bocins d'abstraccions, l'escriptor que va denunciar els horrors de qualsevol totalitarisme, malgrat el rebuig de la intel·lectualitat francesa. És en el silenci i en l'oblit, on s'observa l'atracció que encara genera la seva figura. L'insecte de l'odi que perdura als pantans més oficialistes. Però, si el poder és sofisticat i intel·ligent, també és cec. I no comprèn que aquell solitari solidari, aquest escriptor essencialment lliure, ens pertany a totes en la mesura que som més nosaltres mateixes, que aprenem a ser més justes i lliures. Estimem Camus. ◀

•info: Albert Camus, *Citoyen du monde*
Centre Albert Camus. Cité du livre. Ais-en-Provence
Fins el 5 de gener del 2014 - www.citedulivre-aix.com

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
2013-2014-2015 - 400 pàgines - 4,50€

www.laaccent.cat

Creació i creixement
de les cooperatives de treball

Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya

[cooperativetrbal](http://twitter.com/cooperativetrbal) [cooperativetrbal](http://facebook.com/cooperativetrbal)

www.cooperativetrbal.cat

Adonada d'
l'ecologisme social
eco-organització i governança

Impossibile

300 greses
luttant per un món
sostenible i just

l'INTA S'OPORTA
IL·LUSTRACIÓ | CAMARERES | COMERC JUST

www.lintasopora.com
info@lintasopora.com
TELÈFON 65560193

POCA BROMA.

Si els defraudadors volessin, tampoc no aterrarien a Castelló

Carlos Fabra ha estat condemnat a quatre anys per delictes contra la hisenda pública. Ara, cada cop que un tertulià diu que, al cap i a la fi, han enxampat Carlos Fabra pel mateix delictes que Al Capone, mor un gatet en algun lloc al món. Fabra s'ha apressat a donar-se de baixa del PP, fent ús de la cèlebre tàctica de l'autoexpulsió digna -també anomenada *que no em feu fora, que me'n vaig jo*- que s'acostuma a veure a les discoteques els dissabtes de matinada. En cas que hagi de complir pena de presó, Fabra demana complir-la a l'Aeroport de Castelló, ja que s'hi troba "com a casa". "No us amoïneu, que no fugiré volant", afegeix l'expresident de la Diputació de Castelló. Algunes analistes relacionen la caiguda en desgràcia de l'eminent pròcer castellanenc amb la nefasta campanya publicitària de Loteria Nacional. Sembla que el nerviosisme per la imminent pèrdua d'un client tan important s'ha traduït en un *spot* inquietant i lúgubre.

Les ciutats intel·ligents

Per arrodonir els discursos, és oportú encabir algunes sentències imaginatives. Per això, el Dr. Roc Toix sempre surt a fer un tomb la nit abans d'impartir una conferència perquè, amb la cadència dels passos i de tot allò que observa, li vingui al cap les frases més enginyoses, que enregistra a l'instat amb l'*smartphone*. La seva xerrada de l'endemà inaugura un congrés mundial sobre *smart cities*, on representa la ciutat.

Tot just trepitja la vorera que ja li ve la primera frase, gràcies als 85 km d'enllumenat nadalenc que també il·lumina el seu carrer. La idea és relacionar el progrés, la intel·ligència i la llum i oposar-ho a la foscor, que és la caverna, el retrocés, l'estancament. Això sí, es cuidarà prou de dir quant costa mantenir el dia durant la nit.

En tombar una cantonada, es creua amb un individu subsaharià que empeny un carro ple de ferralla i andròmines i, així, li sorgeix una altra ocurrència: les *smart cities* no han d'amagar la pobresa. Per avançar, és indispensable la humilitat i admetre els defectes. També anota alguna cosa sobre mobilitat i el transport respectuós amb el medi ambient.

Així, passeja durant una bona estona i, tot esperant que un semàfor canviï de llum, s'entreté observant un home que s'ha enginyat un dormitori dins el caixer de torn, amb matalàs, mantes i cartrons. El semàfor passa a verd i engega l'*smartphone*. Aquesta és la frase que tancarà la xerrada: la iniciativa privada serà indispensable en el futur de les *smart cities* i, per això, s'ha d'incentivar l'obra benèfica dels grans conglomerats industrials, financers i econòmics.

Feliç amb el resultat creatiu de la passejada, gira cua cap a casa, amb un cert regust amarg per no haver acabat de perfilar una idea sobre els ocells que empastifen la ciutat. A la nit, no se'n veuen. **GUILLEM PELEGRI**

Per avançar, és indispensable la humilitat i admetre els defectes

BARRI INTERNET

@Hibai_ — @josianito

EPIC FAIL

Roben un milió d'euros en Bitcoins

Un dels roboratoris de Bitcoins més importants de la història (1.295 BT, aproximadament un milió d'euros) s'ha produït aquesta setmana. El ciberatac, que va afectar l'operador de pagaments europeu BITS, es va desenvolupar en dues fases.

Primer, van produir un atac DDoS de denegació de servei, el 15 de novembre. Durant la segona fase, els *hackers*

van col·lapsar els servidors i van aconseguir accedir a diverses bitlletes virtuals.

Mentrestant, la *criptomonedra* continua pujant la seva còtització i s'apropa als 1000 euros.

<http://ves.cat/hs-B>

CAMPANYES

Crowdfunfing 'Diagonal'

El periòdic *Diagonal* ha iniciat una campanya de *crowdfunfing* per assegurar la seva viabilitat econòmica. *Diagonal* és un mitjà de comunicació crític i independent, sense direcció ni caps, sustentat sobre les subscripcions. Surt al carrer cada quinzena des del març de 2005 i actualitza diàriament la seva web, que hauríeu de visitar sovint si voleu bona informació.

<http://goteo.org/project/diagonal>

SOFG

AKA

Internet és un lloc on s'utilitzen els *nicks* o pseudònims. Per això, moltes vegades trobaràs l'expressió AKA, acrònim de *Also Known as* o també *conegut com*. Per exemple, AKA 47 o Kalàixnikov.

DARTH VADER

Robi Iniesta

Aquests dies, s'ha fet pública la detenció d'un treballador (un mosso del magatzem on es creaven els CD) que, suposadament, va filtrar a la xarxa l'últim disc d'Extremoduro. Robi Iniesta, el cantant del grup, s'ha convertit en el nou *Metallica* estatal i, fins i tot, ha superat Ramoncín amb el seu absurd gir reaccionari a favor dels interessos de la SGAE i les multinacionals musicals. És el viu exemple que les drogues no són tan dolentes com diuen. Quan era *yonki*, era molt més assenyat que ara.

A continuació us oferim una breu cronologia de la seva conversió al costat del mal. Com passar de ser un ídol *antrèpre* de les samarretes de *mercadillo* a un perfecte creti:

2002

"El 'top manta' también tiene su lista [de ventas]. Eso también mola, ¿no?... Hay gente que no se compraría el disco si no fuera por la 'manta'. Y es gente que al final va a los conciertos".

2008

"Me parece fatal que la gente se aproveche... eso no es legal. Igual que no es legal robarle la rueda a un coche. Lo que pasa es que si le robas la rueda a un coche, te coge la policía... Si quieres robar, roba, pero con dos cojones, no te aproveches

de cuando se puede y cuando no se puede... Y que encima digas: 'No, es que los artistas tienen mucho dinero y se lo merecen'. ¡Y una polla! Lo haces porque puedes".

2011

"Hace falta la policía. Hay gente a la que si le hace falta la policía, porque si puede robar, roba. Es un poco lo que pasa con

XXX

La xarxa és així gràcies al porno (III)

Aquesta setmana, per problemes d'espai, només esmentarem dues coses negatives que ha aportat el porno a la xarxa: les finestres *pop-up* (que s'obren involuntàriament) i l'*spam*. La indústria del porno va ser la inventora i impulsora d'aquestes tecnologies. No només ha aportat coses bones.

internet y el pirateo. No roban carteras porque te llevan a la cárcel, pero como en internet no te llevan a la cárcel, roban".

"Las licencias copyleft me parecen una chorrada, yo creo que a los grupos la SGAE es la que nos defiende, hace mucho por los grupos nuevos sobre todo y también por los que no somos tan nuevos. Si todo se fotocopia o se copia se acabará con los autores. Los manteros que se reconviertan en camellos, pues ese mercado está más desabastecido que el de la música".

2013

"En un primer momento, pensamos en demandar al que robó el disco de la empresa en la cual trabajaba, pero luego nos dimos cuenta de que el chorizo solo tenía una mínima parte de culpa. Entonces, pensamos en demandar a todos los que se bajan música sin pagar y además intentan justificarlo, porque, en cierto modo, son los instigadores. Más tarde, todo salió a la luz pública a través de los medios de comunicación (...)

Al final, nos pareció que sería demasiado trabajo, porque, ya de antes, teníamos pendiente demandar a la compañía discográfica y a la oficina de contratación. Así que nos lo hemos pensado mejor: IROS TODOS A TOMAR POR EL CULO"

Dit això, no tenim res més a afegir. Bé, sí: no us descarregueu l'últim disc d'Extremoduro. No val la pena, és molt dolent.

Festes Majors de Sant Andreu de Palomar

24ENES FESTES ALTERNATIVES DE SANT ANDREU DE PALOMAR. DEL 28/11 AL 8/12

Activitats destacades: Festa de l'autocultiu. 28/11 a les 19h. al CSO La Gordíssima. Bicifarra. 29/11 a les 19:30h. a l'Ateneu Llibertari del Palomar. Concert Bailongo. 30/11 a les 21h. a Jardinetes de Can Fabra. Xerrades. 2, 3 i 4/12 a les 19h. a l'Ateneu Llibertari del Palomar. Kafeta de Barrio. 5/12 a les 19h. al CSO La Gordíssima. 6 hores de soroll. 6/12 a les 21h. a Jardinetes de Can Fabra. Ruta Històrica. 7/12 a les 10h. a l'Ateneu Llibertari del Palomar. Patxanga futbolera. 8/12 a les 10h. a la plaça de les Palmeres. **Llocs:** Ateneu Llibertari del Palomar (Coroleu 82) i CSO La Gordíssima (Pons i Gallarza 10) www.festesalternatives.wordpress.com

FESTA MAJOR REIVINDICATIVA DE SANT ANDREU: 10 ANYS DE FESTA, UNA VIDA DE LLUITA. DEL 27/11 AL 8/12

Activitats destacades: 29/11 19.30h Xerrada: Dona i presó amb Laura Riera i Alma Mejome. CSO la Gordíssima. 22h Nit de PD's, Jardinetes de Can Fabra. Cabaret 30 de novembre El Noi Baliarda. DG 1/12 11'15h Pregó popular a càrrec del PTAC. Pça. Orfila. 6/12 16h 8a Patxanga futbolera "Fes-li un gol a la constitució". IES Dr Puigvert. 7/12 21h Concert de Festa Major amb Cranc, Poca Broma, Exèrcit d'Alliberament Musical, Aspencat. Jardinetes de Can Fabra. **Llocs:** CSO La Gordíssima. Casal Independentista El Noi Baliarda, Ramon Batlle 57. IES Dr Puigvert, Pg. Santa Coloma, 46. www.fmreivindicativa.blogspot.com

FESTES FEMINISTES. 30/11 I 1/12

Activitats diverses al CSO La Gordíssima. Dissabte 30 de les 17h. fins la matinada i diumenge 1 de les 12h. a les 19h. Espai no mixte i sense fum. festesfeministes@gmail.com

DJ28^{/11}

BARCELONA
Joves i professorat, en lluita contra la precarietat laboral

13h Aula 101 Facultat d'Economia UB. A càrrec de Clara Camps (professora de la UB), Àlex Rosa (Assemblea de Personal Interi i substitut d'Educació) i Cristian Cortes (COS i becari de la UB). En el marc de les jornades *De la crisi de règim a les veus del canvi social*

GRANOLLERS
Anarquisme social organitzat i mobilitzacions al Brasil

18:30h Anònims, menjars i pensars. C. Ricomà, 57. A càrrec d'un membre de Movimento Passe Livre i Coordenação Anarquista Brasileira
Org: Procés Embat. Més info: procesembat.wordpress.com

TARRAGONA

Primeres Jornades d'alliberament sexual

18h Xerrada. *Maneres d'entendre el gènere i la sexualitat: biologicisme, construccionisme i teoria queer.* A càrrec de Gerard Coll-Planas. 19:30h Xerrada. *Cruising, una alternativa perseguida?* A càrrec de Jose Antonio Lagarita
Lloc: Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9

DV29^{/11}

BARCELONA
Desobeim, en marxa pels nostres drets!

12h Sala d'actes de la Facultat d'Economia de la UB. A càrrec de Gerardo Pisarello (professor de dret de la UB), Gabriela Serra (Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs), Gala Pin (de la PAH) i Diego Cañamero (del SAT). Org: Professorat en Diagonal i Assemblea d'Estudiants

Jornades. Sobirania energètica, però com?

18h Agora. Plaça Catalunya, 9, 5a planta. *Quanta energia necessitem?*
Debat amb la presentació de les experiències de la iniciativa Yasuní (Lucía Gallardo-Research&Degrowth), les okupacions rurbanes (Claudio Cattaneo-Research&Degrowth) i la proposta d'establir límits al consum de béns a Europa (Annelies Broekman-Resource Cap Coalition)
Org: Xarxa per la sobirania energètica

DS30^{/11}

BARCELONA
Jornades: Sobirania energètica, però com?

Agora. Plaça Catalunya, 9, 5a planta. 10h *Energies: més enllà de les paraules*, a càrrec de Pablo Cotarelo - Xarxa per la Sobirania energètica
11:30h *Infraestructures i localisme obert*, a càrrec de François Schneider

GRANOLLERS

Teoria i pràctica, dos vessants inseparables de la lluita revolucionària
18:30h Anònims. C. Ricomà, 57.
Organitza: Anònims i Boltxe Kolektiboa

TARRAGONA

Primeres Jornades d'alliberament sexual

Programa: 12h Xerrada: *Dones i prostitució, reptes pels feminismes i la cultura democràtica*, a càrrec d'Isabel Holgado (membre de LICIT) 14h Dinar i presentació de l'aBORDatge 16:30h *Drets LGBTI al món*, a càrrec d'Amnistia Internacional i LGBT66 18h *Masculinitats*, a càrrec d'Òscar Guasch. Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9. Monòleg de Marisol Moreno sobre feminisme i visibilitat lesbica *40 minutos*. 22h Bar kino, plaça Pallol, 10

DM03^{/12}

BARCELONA
Crisi del règim polític i reforma de l'Estat

18:30h Sala d'Actes de CCOO. Via Laietana, 16. A càrrec de Miquel Caminal i Gerardo Pisarello i moderat per Jaume Saura. En el marc de les jornades *Economia i Política, les dues cares de la crisi*

FREQÜÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info
Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org
Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica (només web)** www.radiopica.net
Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona)** www.radiorsk.info | **Ràdio Trama 91.4FM Sabadell** www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos (només web) Terrassa** www.radiokaos.cat | **Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa** www.postscriptumradio.org | **Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà** www.radiopinsania.wordpress.com
Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM València** www.radioklara.org
Ràdio Maiva 105FM València www.radiomaiva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi** www.radiokaotivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 101.4FM Dènia - La Xara** www.lamistelera.org | **Ràdio Bala 106.4FM Manresa** <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Sants TV** <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

dilluns: 20:30h. Noticias 1
dimarts: 20:30h. Iv Animalista
dimecres: 20:30h. Contra-Infos

dijous: 22h. Y tu qué miras gipollas?
El programa de punk de La Tele
divendres: 21h. Programa de Falguia

dissabte: 22h. Cineclub 1
diumenge: 21h. La Xerrada

EL TEMPS

DIJOUS 28

Nit i matinada amb alguns ruixats dispersos que podran deixar flocs de neu a l'interior i prelitoral. Molt fred.

DIVENDRES 29

Ambient més estable i assolellat, però amb glaçades generalitzades a tot arreu excepte la línia litoral. Sol durant el migdia.

DISSABTE 30

Un front fred del nord portarà nevades moderades a totes les cotes del Pirineu i Prepirineu. Ruixats febles a la resta.

DIUMENGE 1

El vent de gregal incrementarà la sensació hivernal. Núvols molt trencats i força sol a les hores centrals del dia.

DILLUNS 2

Una falca anticiclònica farà pujar els termòmetres entre 5 i 6 graus. Glaçades moderades a l'interior. Més suavitat a la costa.

DIMARTS 3

Es mantindrà el sol i l'estabilitat. Fred de nit i més temperat de dia. Canvis forts a finals de setmana. Pluja i neu.

«A Rússia, la situació és imprevisible»

Àngel Ferrero
i Carles Masjà
@La_Directa

Què recordes de la teva última estada a Barcelona?

Hi era per ajudar un company que havia de ser jutjat i volia marxar de Rússia. No vam dubtar a recomanar-li que es quedés a Barcelona, ja que hi teníem molts contactes i és un bon lloc per acollir activistes que necessiten refugiar-se. Jo mateix ho vaig comprovar fa tres anys, quan em buscava la Interpol. Aquí, també vaig intentar muntar una presentació sobre el moviment antifeixista rus, però no va poder ser perquè vaig haver de marxar cap a Finlàndia.

El 2011, van començar les grans manifestacions contra la reelecció de Vladímir Putin com a president. Com veus aquestes mobilitzacions i l'oposició a Rússia Unida?

Va ser el primer cop que la gent es va expressar políticament des de 1993, quan l'exèrcit de Ieltsin va matar més de 200 manifestants a Moscou i va atacar el Parlament. Ara, la gent intenta tornar al carrer, però no hi ha gaires esperances d'influir en el govern, ja que és molt repressiu i poderós i, a més, els actes massius i pacífics són de dubtosa utilitat. Amb tot, però, són una oportunitat perquè la nostra tímida població pugui tenir contacte amb l'esperit de protesta.

Com veus, ara mateix, l'esquerra extraparlamentària russa?

Pràcticament, només el Partit Comunista de la Federació Russa (PCFR) es

pot considerar d'esquerra, però té una participació al Parlament que és pura ficció. D'altra banda, hi ha un munt de petits grups d'esquerra desorganitzats, la majoria dels quals han sorgit els últims quatre anys. És el llegat històric rus, ja que, durant la dècada de 1990, no va existir un diàleg seriós de tendències d'esquerra entre la societat perquè l'esquerra s'associava al Partit Comunista de la Unió Soviètica (PCUS) i gran part de la població estava avergonyida d'aquest passat.

“El 2008, els feixistes van perdre la batalla del carrer, però el Kremlin no volia que desapareguessin”

I què va provocar, això?

Que el moviment anarquista i antifeixista es comencés a fer sentir a mitjan de la dècada de 2000. I per això encara som la comunitat jove d'esquerra més important del país. Les nostres tàctiques il·legals, espontànies i, de vegades, violentes agradaven a tothom. De fet, som el moviment que sempre ha tingut menys persones empresonades, ja que les autoritats s'esforcen a suprimir totes les organitzacions d'esquerra legalitzades. Així doncs, encara que sembli mentida, estem condemnats a ser el moviment més nombrós.

Formes part del moviment antifeixista. Quin és l'estat de l'extrema dreta russa?

Les autoritats sempre aposten per aquests perdedors a l'hora de fomen-

tar l'orgull nacional i el racisme amb l'objectiu de tancar la corrupció i la fallida econòmica. Fins al 2005, els nazis eren una força dominant al carrer, però, a poc a poc, el moviment antifeixista va guanyar popularitat. El 2008, els feixistes van perdre la batalla del carrer, però el Kremlin no volia que desapareguessin i va continuar donant suport econòmic als partits legalitzats. L'administració controlada per Putin ha creat El Jovent Rus (Rossija Molodaya), organització a la qual s'estan adherint tots els feixistes, que patrullen legalment pels carrers i provoquen aldarulls racistes i agressions contra migrants, mentre la policia mira cap a un altre cantó. Per tot plegat, la situació és imprevisible.

El teu llibre *Exodus* es va publicar aquest estiu en alemany (vegeu DIRECTA 331). Va despertar l'interès de la crítica i algun diari alemany el va ressenyar. Quines són les teves influències literàries?

Sorprenentment, a Rússia, va ser un èxit, ja que em van seleccionar per als millors premis literaris del país. Després, es va publicar a Itàlia, Alemanya, Finlàndia, Grècia i, l'any que ve, a Suècia. Va tenir una gran acollida per part dels lectors i la crítica a Rússia, per la seva dosi de violència i de paisatge humà explicat de manera molt natural. Tinc moltes influències, però, sobretot, és interessant esmentar els diaris de Henry Rollins, de Black Flag. A l'hivern, trauré un recull d'articles i m'agradaria tenir temps per publicar un llibre en condicions, tot i que no sé quan serà. ◀

Piotr Silaev

Represaliat antifeixista rus

Piotr Silaev (Moscou, 1985) va ser, durant anys, un militant destacat de l'esquerra autònoma antifeixista a Moscou. El 2010, després d'una manifestació contra la construcció d'una carretera i la tala d'arbres a Khimki (als afores de la capital de Rússia) que va acabar amb disturbis, les autoritats russes van emetre una ordre de detenció contra ell i es va veure obligat a abandonar el país. Tot i rebre l'asil de Finlàndia, la policia russa va tramitar una ordre de detenció a través de la Interpol, que avui encara limita els seus moviments. Silaev també és autor de nombrosos articles sobre la realitat politico-social russa i d'un llibre que ha tingut un èxit considerable entre la crítica i el públic, titulat 'Exodus' (Berlín, Matthes & Seitz). El 12 d'octubre, va intervenir, a través d'una videoconferència, a les jornades antifeixistes que es van celebrar a la ciutat de Barcelona.